

NIEUWE AVONTUREN

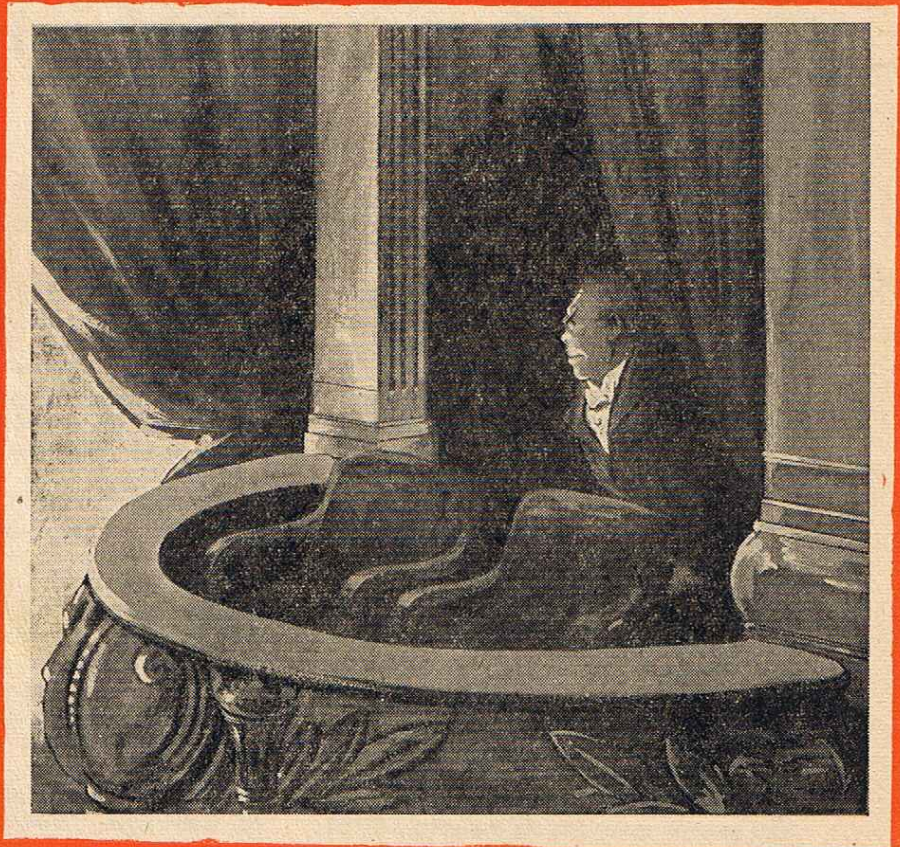
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Spel met de Dood

N° 2072

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Spel met de Dood

HOOFDSTUK I.

EEN CIRCUS-VOORSTELLING

Het Hypodroom te Londen, in de nabijheid van het Piccadilly-Circus gelegen, was tot de nok gevuld.

Het was nog in 't begin van het seizoen en bovendien bevatte het programma enige aantrekkelijke nummers, die de bezoekers in grote getalle naar het circus-gebouw hadden getrokken.

Pas kort had de beroemde troep van Luigi Orlando zijn intrek in het gebouw genomen en zou er het gehele seizoen blijven.

En daar Orlando bekend stond om zijn ruim voorziene stal met prachtige raspaarden, kon men er bijna elke avond een groot aantal jongelui uit de Londense jeunesses dorée en de sportwereld vinden, die er de schone dieren kwamen bewonderen.

Maar dan was er nog een andere attractie!

Het eerste nummer na de pauze was dat van het «trio Balthazar», bijgenaamd het vliegende mensen-trio.

Reeds van de eerste avond van zijn optreden af, had dit drietal een buitengewoon succes weten te behalen, niet alleen door de stoutmoedigheid van de toeren, welke het verrichtte, maar ook door de schoonheid van een der leden van het kleine troepje, dat iedere avond zeer hoog in het circus zijn waaghalzige toeren vertoonde.

Telkenmale als Rita Balthazar tussen de coulissen van het grote toneel te voorschijn kwam en met lichte passen naar het touw huppelde, waarin zij snel en met de lenigheid van een kat naar boven klom, naar haar trapeze, richtten zich honderden kijkers op haar.

Zij zag er dan ook bijzonder bevallig uit in haar lichtpaars tricoot.

Dadelijk na haar verscheen dan een jonge man van omstreeks vijftiengjarige leeftijd, gebouwd als een jonge Griekse atleet en toch zonder die wanstaltige spier-

bundels, waarop sommige circus-artisten zo trots zijn.

Ook hij was gekleed in paarskleurig trikot, hetgeen hem als een tweede huid om zijn lichaam spande.

Hij had lichtblond haar, dat hij telkens met een driftige beweging uit de ogen streek.

Dat was Irwin Balthazar, naar wie het trio genoemd was.

En tenslotte kwam dan de derde van het drietal te voorschijn, een krachtig gebouwd man met een donker uiterlijk, de zogenaamde «vanger». Dat wil zeggen: de man, aan wie de taak te beurt viel, met het hoofd naar beneden aan de trapeze hangend, de beide anderen in de vlucht te grijpen en op te vangen.

Hij was gekleed evenals de anderen, maar aan de voeten had hij aan de achterzijde een paar stalen haken, stevig met lederen riemen om zijn benen bevestigd, waarmee hij de trapeze kon grijpen.

En nadat zij dan alle drie, over het vangnet lopend, een touw hadden gegrepen om zich vandaar naar hun trapeze op te werken, volgden aller ogen hun bewegingen met spanning en bewondering.

In een der loges, vlak over het toneel en naast de brede ingang gelegen, zaten op een avond twee heren, bij alle Londenars welbekend.

Het waren Lord William Aberdeen, de bekende philanthroop en zijn medewerker en vriend Charles Brand.

Zij waren beiden in rok gekleed en schenen zich tamelijk wel te amuseren.

Het laatste nummer voor de pauze was geëindigd en velen verlieten hun plaatsen, teneinde een kijkje in de ruime stallen te gaan nemen.

De beide zoeven genoemde heren bleven echter rustig op hun plaats zitten, vanwaar zij de gehele circus konden overzien.

De stalknechts waren druk bezig, het valnet dwars over de arena te spannen, waaraan zij de grootste zorg besteden, want het trio Balthazar werkte op een hoogte van ruim dertig meter van de grond en een val zou zonder het net onherroepelijk de dood betekenen.

Lord Aberdeen liet zijn ogen door de circus dwalen, tot zij eindelijk gevestigd bleven op het gelaat van een man, die even-

eens in een der bovenloges gezeten was en wel geheel alleen, aan de andere kant van de grote ingang.

Hij keek de man enige tijd aan en boog zich toen naar zijn vriend over.

— Daar is hij alweer — hij zit weer op dezelfde plaats, fluisterde hij, en is juist vijf minuten geleden binnengekomen!

Charles Brand knikte en vestigde zijn ogen op het gelaat van de man, die daar heel alleen in een loge zat, waarvan de zes plaatsen tezamen drie pond hadden gekost.

Het was een man van onbepaalde leeftijd, maar die toch minstens vijftig jaar moest zijn.

Over de kleur van zijn haar viel moeilijk te oordelen, want het was vlak boven de kruin afgeknipt, of liever afgeschoren.

Hij droeg een ouderwetse rok, die zeker een zestal modes ten achter was en in welks lapel een grote paarse orchidee prijkte.

Zijn overhemd was versierd met twee buitengewoon grote brillanten en ook zijn vingers fonkelden van edelgesteenten.

Maar dat was niet het meest merkwaardige aan hem.

Dat was zijn houding, of liever het volkomen gemis aan beweging, dat bij hem viel op te merken.

Onmiddellijk nadat hij was binnengekomen, had hij zich op de achterste stoel van de loge neergezet, zijn hoed op de lege stoel naast hem geplaatst, zijn ogen strak op het toneel gericht — en van dat ogenblik af had hij zich niet meer bewogen.

Hij zat daar als een stenen beeld, als een van die geluksgodjes uit speeksteen gesneden, waarop hij ook in menig opzicht geleek.

Zijn gelaat was geel en lang uitgerekt, de ogen hadden een groenachtige kleur en waren buitengewoon licht, de wenkbrauwen ontbraken bijna geheel en als deze zonderlinge man ooit een neus had bezeten, dan moest hij hem in de loop der tijden door een of ander ongeluk zijn kwijtgeraakt, want er was thans niets meer van over dan een bijna onmerkbaar stompje.

En dit stond des te vreemder, daar de eenzame man in de loge één mond had van buitengewone afmeting.

Men kreeg de indruk dat, als deze man het ooit over zich mocht krijgen om te lachen — wat hij intussen nooit deed —

zijn oren onherroepelijk en voor goed in dit onmetelijk gat zouden verdwijnen.

Maar ook dat gezicht bewoog zich nimmer!

Het was als 'het gezicht van een lijk.

Zelfs de ogen lieten nooit te knippen.

Reeds driemaal, toen Lord Aberdeen en zijn vriend de circus bezochten, om er te genieten van de onovertreffelijke paarden-dressuur, hadden zij daar die zonderling gezien.

Steeds kwam hij vijf minuten voor de pauze binnen en steeds vertrok hij zodra het «Vliegende mensen-trio» met enige luchtige sprongen tussen de coulissen verdwenen was.

Dan was het alsof er plots een veer in hem brak, hij greep met een zenuwachtig gebaar naar zijn hoge hoed, plantte die op zijn hoofd, de stenen onbewegelijkheid van zijn gelaat maakte een ogenblik plaats voor een soort grijns — en dan verdween de vreemde bezoeker — zeer waarschijnlijk om weer de volgende avond terug te keren.

Charles keek hem een ogenblik aan en zei toen op zachte toon tot Lord Aberdeen:

— Ik heb nog zelden zulk een vreemd gezicht gezien! Hij herinnert mij aan het stenen beeldje, dat op je schrijftafel staat en dat een Japanse godheid voorstelt.

— Je vergelijkt hem zeer juist, Charles! hernam Lord Aberdeen. Daar lijkt hij inderdaad zeer veel op.

— Wat zou de man hier altijd komen doen?

— Hetzelfde wat wij doen — zich vermaken met het schouwspel! Wij zijn hier ook reeds drie malen geweest!

— O! Maar die vreemde man daar, is hier reeds veel vaker geweest! zei Charles Brand.

— Hoe weet je dat?

— Van enige leden van de Windsor Club, die gisteren over hem spraken. Daarbij kwam het uit, dat die zonderlinge man in zijn ouderwetse rok en zijn prachtige diamanten stenen reeds minstens twaalf voorstellingen moet hebben bijgewoond!

— Maar Luigi Orlando is hier juist veertien dagen! riep Lord Aberdeen verwonderd uit.

— Dan zullen we het er maar voor houden dat hij de andere twee avonden hier ook is geweest, meende Brand.

— Welnu, dan is de man eenvoudig een maniak, hernam zijne Lordschap kalm. Zoiets is meer gezien. Ik heb eens gehoord van een mijner landgenoten — het spijt mij te moeten zeggen, dat ik iets dergelijks nog nooit van een ander ras vernam — die jarenlang met een menagerie meereide en geen enkele voorstelling oversloeg — in de hoop, dat hij er eindelijk wel eens bij tegenwoordig zou zijn, dat de leeuwen en tijgers zich op hun dresseur zouden werpen, en de man in stukken scheuren!

— Kom, kom! Dat zal wel een grap zijn, Edward!

— Absoluut niet — het is een historisch feit!

— Maar er komen in dit programma in het geheel geen wilde beesten voor!

— Dat is zo, maar daarentegen verricht het «trio Balthazar» levensgevaarlijke toeren.

— Maar er is toch een net?

— Ongetwijfeld, maar dat net kan verslijten en oud worden, het kan scheuren en zij kunnen er naast vallen!

Een huivering liep over het lichaam van de jonge man.

Hij keek de zonderlinge man nog eens aan en zei toen op zachte toon:

— Nu vind ik hem niet alleen lelijk, maar ook verschrikkelijk! Misschien heb je wel gelijk!

Hij wilde nog iets zeggen, maar zijn woorden werden overstemd door de schetterende klanken van een opgewekte marsch, door het orkest, dat boven de ingang zat, ten gehore gebracht.

De pauze was geëindigd en de bezoekers zochten hun plaatsen weer op.

Alle elektrische lichten gingen weer aan en de vier grote lichtbollen, in het midden, moesten zo hoog mogelijk worden opgetrokken, omdat zij anders de luchtacrobaten in de weg zouden hangen.

Het scherm week vaneen en achtereenvolgens snelden de drie artisten het toneel op.

Een daverend applaus verwelkomde hen.

Zij klommen als apen tegen de ladders op, die tegen het net waren aangezet, liepen met grote stappen over de mazen van het net en grepen toen het dikke koord, dat uit de nok van het gebouw neerhing.

Hun figuren werden hoe langer hoe kleiner, totdat zij eindelijk het smalle platform hadden bereikt, vanwaar zij de sprongen zouden wagen.

De „vanger” zocht zijn plek op, ongeveer vijftien meter van het platform verwijderd en liet zich langs de touwen van de trapeze daarop zakken.

De muziek speelde nu een smeltende wals.

De vanger klampte zich met de haken van de voeten aan de trapeze vast, nadat hij haar in een schommelende beweging had gebracht.

Rita greep met beide handen haar eigen trapeze, sprong van het platform in de ruimte — beschreef een grote boog door de lucht — liet de trapeze los en werd twee seconden daarna opgevangen door de krachtige armen van haar partner.

Het publiek juichte en applaudisseerde.

Ieder ogenblik werden de toeren moeilijker.

De drie mensen daarboven schenen met hun leven als het ware te spelen.

Het scheen waarlijk alsof zij vleugelen hadden en toch kon een geringe onoplettendheid, een te geringe slingering van 'de trapeze, waaraan de vanger hing, de val van een der beide anderen ten gevolge hebben!

Brand wierp tersluiks een blik op de man met de brillanten in de tegenoverliggende loge.

Hij had zich achterover in zijn stoel laten vallen en staarde onbewegelijk naar boven.

Ook nu bewoog er volstrekt niets aan zijn gelaat, dat als uit marmer gehouwen scheen.

Alleen zijn ogen, onder de lichtkleurige wenkbrauwen, volgden gestadig de heen- en weer zwevende figuurtjes.

Na een levensgevaarlijke toer van Irwin, die zich na een dubbele, ruggelinge salto mortale in de ruimte had geslingerd en de beide handen van zijn makker had gegrepen, was het nummer ten einde.

Rita liet zich het eerst vallen.

Hangende aan de voeten, het lichaam gestrekt, schoot zij daarna als een pijl omhoog.

Op het allerlaatste ogenblik, vlak boven het net, kromde zij bliksemsnel de rug, zodat zij op de schouders terecht kwam, lenig opverende — en toen naar alle zijden dankte voor het donderend applaus.

De beide mannen bereikten op dezelfde gevaarlijke wijze het net — en het volgende ogenblik werden de gordijnen van het toneel achter hen gesloten.

Het publiek klapte uitgelaten en nog verscheidene malen moesten de acrobaten zich vertonen.

Charles Brand zocht met de ogen de zonderlinge bezoeker.

Zijn loge was ledig.

HOOFDSTUK II.

EEN NACHTELIJKE AANRANDING

Lord Aberdeen en Charles Brand als echte paardenliefhebbers, bleven echter zitten, want zij waren er zeer op gesteld, de directeur, Luigi Orlando, die ondanks zijn leeftijd en spierwitte haren, nog elke avond zelf optrad, zijn acht beroemde Trathener hengsten te zien presenteren.

De circusbezoeker, die de beide heren in hun loge mocht gadeslaan, zou er zeker niet aan twifelen dat hij een paar leden van de aristocratie voor zich had en daarin zou hij zich ook niet vergissen, maar zeer zeker zou het nooit in zijn hoofd opkomen te veronderstellen, dat een dier aristocra-

ten een dubbel leven leidde en dat Lord William Aberdeen niemand anders was dan de politie bekende en, — laat het maar eerlijk gezegd zijn, gevreesde John Raffles, op wie zij reeds zo lang loerde, maar die zij nog nimmer had weten te vangen, al scheelde het dikwijls maar een haar.

John Raffles dus en zijn vriend Charles Brand woonden de voorstelling tot het einde toe bij, daar vooral Charles Brand, die als amateur-turner niet onverdienstelijk aan het hoogrek werkte, veel belang stelde in de verrichtingen der acrobaten.

Zij vertrokken met de andere bezoekers, diep in hun pelzen gedoken, want het was reeds zeer koud, ofschoon het nog vroeg in het seizoen was.

Toen zij op het helder verlichte Picadilly Circus stonden, zei Lord Aberdeen, terwijl hij zijn horloge uithaalde :

— Heb je slaap, Charles ?

— Hoegenaamd niet !

— Willen we dan nog even een wandeling maken, het is wel koud, maar het is heerlijk helder weder en wij konden de kant wel eens opgaan van het huis van die rijke snuiter, die ik binnenkort hoop te bezoeken, niet overdag, maar des nachts, niet met zijn zin en ook niet als Lord Aberdeen, maar als John Raffles !

De Grote Onbekende had zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister doen dalen, terwijl hij deze laatste woorden sprak.

De twee vrienden waren intussen de straat overgestoken en bevonden zich nu in het lage gedeelte bij de fontein in het midden van het plein, waar zich slechts weinig mensen bevonden.

John Raffles bleef hier een ogenblik stilstaan om een sigaret op te steken en aan de overzijde namen enige deftige Engelsen de hoed voor hem af, in de vaste overtuiging, dat zij Lord William Aberdeen begroetten, een der rijkste burgers van Londen.

Want hij moest wel rijk zijn, daar hij met volle handen zijn geld besteedde aan velerlei liefdadige instellingen, terwijl men van hem verhaalde, dat de liefdedaden die hij in het geheim verrichtte, legio waren.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd en nu liepen de beide vrienden langzaam de Oxford street in, die zij over een grote lengte volgden, om vervolgens de meer noordelijk

gelegen wijken van de stad op te zoeken.

Hier stond het huis van een zeer rijk Engelsman, die door grote leveranties aan het léger plotseling schatrijk geworden was en die door Raffles als slachtoffer gekozen was.

De beide vrienden hadden nu het grote huis bereikt en bestudeerde het aandachtig.

Zij namen de stand der omringende lantaarns op en werkten een geheel plan van aanval uit en dat zonder dat zij een woord met elkander wisselden.

Het was bijna twee uur, toen zij weer op hun schreden terugkeerden.

Het was nu langzamerhand stil geworden op straat en de voorbijgangers waren slechts zeer weinig in aantal.

Voor de meesten kon het weer ook niet aantrekkelijk worden genoemd en iedereen voelde zich gelukkig thuis bij de warme haard te zijn, tussen de dekens te liggen, of althans in een auto te zitten.

Met een grote omweg begaven de beide vrienden zich naar de Cromwellstreet, waar de fraaie villa van Lord Aberdeen gelegen was.

Het was nu ruim half drie in de nacht en zij hoorden nu niets anders dan hun eigen voetstappen.

Zij hadden gedurende enige tijd niet gesproken, zoals dat vaak voorkomt tussen vrienden, die elkander begrijpen, ook zonder dat er woorden nodig zijn, toen zij elkander eensklaps verschrikt aankeken.

Niet ver van hen af, waarschijnlijk in een zijstraat, die zij juist gepasseerd waren, had angstig hulpgeroep geklonken, dat echter spoedig gesmoord scheen te worden !

Zonder zich een ogenblik te bedenken en als bij onderlinge afspraak keerden Raffles en Brand terug en renden de donkere zijstraat in.

In de verte, op een paar honderd meter afstand, onderscheidde zij een groepje mensen, die allen wilde gebaren schenen te maken.

Raffles had zijn revolver getrokken en Brand volgde zijn voorbeeld.

Toen liet zich een doordringende kreet van pijn en woede horen en bijna tegelijkertijd zagen de twee mannen messen glinsteren in het licht van een lantaarn.

Zij waren nu op nauwelijks vijftig meter genaderd en daarginds scheen men onraad te bespeuren.

Want eensklaps zagen de twee vrienden vijf mannen — misschien waren het er wel zes, als hazen op de loop gaan, in de richting van een grote auto, die op enige afstand scheen te wachten.

Zij sprongen er in en aanstonds schoot de wagen als een pijl uit de hoog weg.

Maar op de straat waren er een paar onbewegelijke gestalten blijven liggen.

Raffles dacht er een ogenblik over, de wegrijdende auto een kogel achterna te zenden, maar hij begreep bijtijds dat dit geen doel zou hebben, daar de wagen veel te snel reed en hij in die tijd toch niet zou kunnen mikken.

Trouwens, enkele seconden later was de auto een hoek omgegaan en uit het oog verdwenen.

De twee vrienden waren nu de gedaanten genaderd, die op het trottoir lagen uitgestrekt.

Het waren een man en een vrouw, die blijkbaar zoeven het slachtoffer waren geworden van een laaghartige aanranding.

Raffles boog zich over hen heen, maar richtte zich aanstonds met een uitroep van schrik en verwondering weer op.

— Het is Irwin Balthazar — en dat is Rita, zijn jonge partner.

— Grote hemel! Zijn zij zwaar gewond?

Weer bukte Raffles zich en betastte het lichaam van de jonge atleet.

Vol afgrijzen trok hij zijn hand terug — zij zat vol bloed! Zwaar gewond, mompelde hij. Het meisje schijnt ongedeerd te zijn, maar is flauw gevallen van de schrik. Kijk maar, zij komt al bij.

Wij moeten onmiddellijk een rijtuig of een auto hebben! riep hij uit. De jonge man is zwaar gewond! En natuurlijk geen agent in de buurt! Maar wacht eens — ik geloof dat wij hier zeer dicht in de buurt van een onzer huizen zijn!

— Je hebt gelijk, Edward — het is hier nauwelijks vijf minuten lopens vandaan — daar komt juist een auto aanrijden.

Brand wenkte het voertuig, dat naast het groepje stilstond in de nu geheel verlaten straat.

Eerst werd de gewonde acrobaat in de auto getild, waar Charles naast hem plaats nam.

— Hier is de sleutel, zei Raffles. Er is voor ons vieren geen ruimte. Draag hem met de chauffeur naar binnen. Het jonge meisje schijnt alleen maar erg geschrokken te zijn en zij kan de weg wel lopende afleggen, ik geloof dat zij al probeert op te staan! Haast je wat! en verbindt hem maar vast! dat kan ik immers wel aan je overlaten?

— Je kunt op me rekenen! antwoordde de jonge man.

De chauffeur had zijn instructies reeds gekregen en de belofte van een goede fool deed hem snel handelen.

De auto reed nu naar een van Raffles' huizen, dat de meeste tijd van het jaar leegstond en heette toe te behoren aan de wereldreiziger Brown, die het grootste gedeelte van zijn leven aan de Pool of in het hartje van Afrika verbeedde te vertoeven.

In dat huis zou de jonge man voorlopig verpleegd kunnen worden, want het dichtst bijzijnde ziekenhuis lag bijna een half uur rijdens verder en het vervoer zou waarschijnlijk gevaarlijk zijn geweest.

Inmiddels was Raffles naast het jonge meisje neergeknield.

Zij had, waarschijnlijk in de worsteling, haar handtaasje laten vallen en blijkbaar waren de bandieten zo zeer verrast door de onverwachte komst der twee bevrijders, dat zij geen tijd hadden gevonden, het mede te nemen.

Juist sloeg Rita haar grote ogen op, die met een angstige blik om zich heen staaarden.

Zij bracht de kleine hand naar het voorhoofd en riep op verschrikte toon:

— Wat is er toch gebeurd? Wat wilt gij van mij? Ga heen, of ik roep om hulp!

Raffles legde kalmerend zijn hand op de trillende arm van het jonge meisje.

— Stel u gerust, Miss Rita, ik ben een vriend!

— Maar wat is er dan toch gebeurd? Waar is Irwin? O ja, nu weet ik het — nu komt alles mij weer te binnen! Wij zijn overvallen door een bende schurken.

— Zo is het, Miss Rita en thans zijn de ellendelingen op de vlucht geslagen. U hebt niets meer te vrezen.

— En Irwin? vroeg de jonge trapeze-
werkster angstig.

— Ik moet u zeggen, dat hij gewond is,
Miss Rita, maar ik ben er zeker van, dat
hij wel spoedig zal genezen! Ik heb hem
naar mijn woning hier in de buurt laten
brengen. Gevoelt ge u sterk genoeg om te
lopen? — Dan zal ik u aanstonds 'daarheen
geleiden.

Het jonge meisje wierp Raffles een dank-
bare blik toe.

— Ik zal u gaarne volgen, mijnheer —
ik verkeer in grote ongerustheid.

— Die zal ik spoedig kunnen verdrijven,
Miss Rita, zei Raffles glimlachend. Tracht
nu op te staan en op mij te leunen — het
is niet ver hier vandaan.

Niet zonder moeite richtte Rita zich op,
leunde op de arm van Raffles en nu gin-
gen beiden voetje voor voetje de straat ver-
der in.

Het meisje was zeer bleek en blijkbaar
nog zeer onder de indruk van het gebeurde.

Plotseling, toen zij nauwelijks enige me-
ters hadden afgelegd, slaakte zij een kreet
van schrik en tastte met een koortsachtige
beweging naar haar hoofd.

— Wat is er? Gij zijt toch niet gewond?
vroeg Raffles ongerust.

— Nèen, dat niet — hei is iets veel er-
gers — ik ben mijn medaillon kwijt! Dat
hebben de kerels mij zeker in de worsteling
ontruikt!

— Was het een kostbaar stuk?

— Voor mij zeer zeker, want het is alles
wat mij nog aan mijn lieve moeder herin-
nerde, maar ik geloof niet, dat het waarde
zou hebben voor een dief. Het was een ou-
derwets medaillon van agaat, met een gla-
zen dekseltje, waarin een haarlok was inge-
sloten en daarachter een zeer klein minia-
tuurportretje van een jonge vrouw, die mijn
moeder geweest moet zijn, want Irwin zei
steeds, dat ik sprekend op haar begon te
lijken.

— Weet gij dat dan niet? vroeg Raffles
verbaasd.

— Ik heb mijn moeder nooit gekend,
mijnheer, antwoordde het meisje eenvoudig.

— Maar heeft uw vader het u dan niet
gezegd?

— Ik heb mijn vader nooit gezien! her-
nam Rita met een droevige glimlach.

Intussen waren beiden op hun weg terug-
gekeerd en zochten nu met de grootste
zorgvuldigheid het trottoir af, op de plek
waar de aanranding moest hebben plaats
gehad.

Deze was gemakkelijk terug te vinden,
want daar ter plaatse bevond zich juist een
lantaarn.

Maar hoe ze ook zochten — het kostbare
familiestuk was en bleef verdwenen.

De tranen schoten het jonge meisje in de
ogen en zij wrong de kleine handen in
wanhoop.

— Ik zou liever gewild hebben, dat zij
mijn tas met geld afgenomen hadden, dan
mijn medaillon, zei zij snikkend.

— Weet gij zeker, dat gij het niet meer
hebt! vroeg Raffles.

— De ketting is stuk getrokken, mijn-
heer — zie maar hier — dat is alles wat er
van is overgebleven.

En met deze woorden hief Rita een eindje
ketting op van fijne schakeltjes vervaar-
digd.

Raffles nam het eindje ketting van haar
aan en bekeek het nauwkeurig.

— Dat is voortreffelijk goudsmidwerk,
zei hij toen, ouderwets en degelijk — en
zeker zeer duur geweest! Was het medall-
lon groot? zo wendde hij zich weder tot
Rita.

— Ja, mijnheer. Het was ovaal en zo
lang als een pink. Als het hier op de stenen
was gevallen, hadden wij het stellig terug
moeten vinden.

— Dan weet ik er niets anders op, miss
Rita, dan dat gij de zaak in handen van de
politie geeft — al moet ik van te voren
waarschuwen, hoezeer het mij ook bedroeft,
dat de kans niet zeer groot is, dat gij uw
medaillon terug krijgt! Maar laten wij hier
niet blijven staan, ik wil onmiddellijk uw
vriend onderzoeken. Ik ben geneesheer,
moet gij weten.

— Ja, mijnheer, laten wij ons haasten.

Sneller dan zoeven, hervatten nu beiden
hun weg en enige minuten later hadden zij
een oud, klein huis in de Victoriastraat be-
reikt.

Brand scheen hen reeds te hebben horen
aankomen, want hij opende de deur en liet
hen binnen.

Voor het trottoir stond de huurauto nog
steeds te wachten.

Raffles stond een ogenblik in beraad.

Toen wendde hij zich tot Rita en zei :

— Gij kunt uw metgezel een ogenblik zien, maar gij moogt natuurlijk niet hier blijven.

Het meisje keek hem met haar grote heldere ogen verschrikt aan.

— En als het eens ernstiger met hem mocht worden, mijnheer? Gij kent ons niet, maar zijn dood zou ook de mijne betekenen ! Daarvan behoef ik geen geheim te maken.

In een oogwenk had Raffles alles begrepen.

Hij zei slechts :

— Als uw vriend bij zijn bewustzijn is, moogt gij even met hem spreken, maar niet te lang. Dan zal mijn vriend u in de auto vergezellen, naar het adres dat gij hem zult opgeven. En ik beloof u, dat gij geregeld op de hoogte zult worden gehouden van de toestand van Irwin Balthazar. Zodra gij morgen vrij zijt, moogt gij weer terugkomen.

— Maar voor ik binnenga, mijnheer, laat mij u dank zeggen, voor wat gij gedaan hebt ! riep Rita uit. Ik begrijp nu wel, dat Irwin zonder uw tussenkomst gedood zou zijn, en dat ik misschien ook wel vermoord zou zijn geworden.

— Het toeval heeft ons op het juiste ogenblik ter plaatse gebracht en dat is alles ! zei Raffles eenvoudig. Het is werkelijk niet de moeite waard om er over te spreken, maar zeg mij nu eens hoe het komt, dat gij zo laat in de nacht op deze plek zijt verdwaald.

— Een der leden van onze troep zou in het huwelijk treden en gaf een kleine afscheidspartij in het hotel hier dicht in de buurt, mijnheer. Irwin en ik waren uitgenodigd en het was zeer laat toen wij terugkeerden, daar men ons niet wilde laten gaan. Ons hotel was niet ver af en daar wij geen auto konden vinden en het weer zo mooi was, besloten wij te lopen !

Raffles begreep wel, dat er nog een andere, nog veel voornamere reden bestond, maar hij zei niets en glimlachte.

— Dat is dan opgehelderd, zei hij. Alleen is het mij niet zeer duidelijk, hoe het kwam dat de schurken zich juist op uw weg bevonden — en vooral dat zij zich vergenoegd hebben uw medallion af te nemen, terwijl zij u in het bezit hebben gelaten van een tasje, waarin zich waarschijnlijk uw geld bevindt. Nu, het is van later zorg om dat te onderzoeken.

Onder het spreken waren zij de brede vestibule door gegaan en hadden zij een trap bestegen, die naar een lange gaanderij voerde, die achter langs de vestibule liep.

Op deze galerij kwamen enige deuren uit, waarvan Brand er een voor hen opende.

— Ik heb hem naar de grote slaapkamer gebracht, zei hij zacht. Hij heeft twee messteken opgelopen, maar beide zijn gelukkig voor de helft opgevangen door een bouffante en door zijn dikke duffel ! Indien het zomer geweest ware, zou hij waarschijnlijk reeds een lijk zijn !

— Slaapt hij nu ?

— Neen, hij is volkomen bij bewustzijn ! Het drietal trad binnen.

HOOFDSTUK III.

DE GESCHIEDENIS VAN DE TWEE GELIEFDEN

Irwin lag in het grote, met sneeuw witte lakens bedekte bed, dat ongeveer midden in het ruime vertrek stond.

Zijn knap gelaat was bleek, maar het was duidelijk te zien, dat het gevaar reeds ge-

weken was, al zou de jonge man nog enige tijd rust behoeven.

Hij wendde aanstonds zijn blikken naar de deur en een glimlach van geluk verhelderde zijn trekken.

— Rita! fluisterde hij, terwijl hij beide armen naar het jonge meisje uitstreekte.

Zij wilde zich aan zijn borst werpen, maar Raffles hield haar met een gebaar terug.

— Denk er om, dat hij gewond is! zei hij glimlachend. Hij is pas verbonden en hij moet zorg dragen, dat de wonden niet weer opengaan.

Het jonge meisje trad nu naderbij, boog zich over hem heen en kustte hem teder op het voorhoofd.

Een ogenblik staarden de jonge lieden elkaar vol liefde aan.

Eindelijk zei Irwin:

— Het is niet ernstig, mijn kleine Rita! Deze heer heeft gezegd, dat ik over een week wel weer zou mogen uitgaan.

Raffles was op het bed toegetreden aan de tegenovergestelde zijde en voelde nu de pols van de gewonde.

— Mijn vriend had gelijk, zei hij toen. Over een week kunt gij hersteld zijn, tenminste als gij u rustig houdt. Gij zult hier moeten blijven, zo ik vrees, want aan vervoer valt vooreerst niet te denken.

— Zijt gij geneesheer, mijnheer? vroeg Irwin.

— Dat ben ik, al oefen ik geen geregelde praktijk uit, antwoordde Raffles glimlachend.

— Kunt gij mij dan zeggen, of ik over acht dagen weer zou kunnen optreden? vroeg de jonge man gretig.

— Daar valt niet aan te denken, zei Raffles op ernstige toon. Dan zoudt gij uw leven opnieuw in de waagschaal stellen! Er zullen minstens drie weken moeten verlopen, voor gij opnieuw uw gevaarlijke toeren zult mogen verrichten!

— Kent gij mij dan, mijnheer? vroeg Irwin verwonderd.

— Ik ben enige malen in de Circus geweest, antwoordde Raffles kortaf en ik herhaal u, dat gij volstrekt niet moogt optreden, voor ik het u als dokter veroorloof!

— Maar ik moet werken, mijnheer! riep Irwin hartstochtelijk uit. Gij weet niet wat het zeggen wil, als wij kunstmakers gedurende drie weken niet werken kunnen. Gij kent de toestanden niet in ons vak! Orlando is een braaf man, maar in dat opzicht wijkt hij niet af van andere circusdirecteuren; hij zal er niet aan denken, ons

gagete betalen, als wij er niet voor werken! Raffles schudde het hoofd.

— Dat is zeer treurig, maar daaromtrent zou ik mij niet ongerust maken — er zijn wel mensen, die gedurende die tijd voor u en uw verloofde zullen zorgen!

De jonge man bloosde diep en fronste licht de wenkbrauwen.

Toen zei hij:

— Ik geloof uw bedoeling te begrijpen, mijnheer en ik stel het zeer op prijs, maar wij artisten, hebben ook onze trots!

— Dat prijs ik zeer in u, mijn jongen, zei Raffles glimlachend. Als gij dit dan niet wilt aannemen — wel, dan kunt gij het later terugbetalen, als ge daar zozeer op staat!

— Daar sta ik zeker op, mijnheer! Ik ben u zeer veel verplicht, ja, ik ben u innig dankbaar, want naar het schijnt hebt gij ons beiden, of mij althans het leven gered! Maar gij kunt niet vergen, dat ik daarom geldelijke verplichting aan u zou willen hebben! Ik ben jong en sterk en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik mij zou laten ondersteunen!

— Dat behoeft gij ook immers niet, jonge driftkop! riep Raffles, half lachend, half ongeduldig uit, in zijn hart getroffen door deze fierheid bij een eenvoudige kunstenaar. Gij zijt hier in het huis van een mijner bekenden, met wie ik zeer intiem bevriend ben en als gij dan de verplegingskosten absoluut wilt betalen, later, welnu dan moogt gij uw gang gaan!

— Ik dank u, mijnheer! Dat is alles wat ik vraag, riep Irwin verheugd uit, terwijl hij Raffles' hand greep.

Maar toen betrok opnieuw zijn gelaat.

— Er is, helaas, nog iets anders, mijnheer. Als ik drie weken niet werken kan dan kan Rita het ook niet en weet gij wel wat dat zeggen wil? Dat wil zeggen dat het zeer lange tijd kan duren, alvorens wij beiden onze lenigheid en onze kracht terug hebben! Gij weet niet wat het zeggen wil voor een trapeze-werker, of een parterre-acrobaat, om, al ware het slechts een paar dagen achtereen, niet te oefenen! Dat wreekt zich dadelijk, de spieren worden stijf, de gewrichten worden stram, het oog wordt minder sterk — en als men weer wil beginnen, dan bemerkt men dat er vele, naar vele repetities nodig zijn om de vroe-

gere lenigheid terug te krijgen! Daarom zal ook geen enkele variéé-artist, die met armen en benen zijn brood verdient, een enkele voorstelling overslaan, als hij niet bepaald doodziek is!

De jonge man zweeg even, uitgeput door het praten en vervolgde toen op zachte toon:

— Bij het soort werk dat wij verrichten, gevoelt men dit in nog meerdere mate, dan in alle andere onderdelen van ons vak! Als wij drie weken niet werken, zal het zeker maanden duren, voor dat wij ons weer met recht „het vliegende trio” mogen noemen.

— Dat is zeker ernstig! zei Raffles nadenkend en ik kan het mij volkomen begrijpen. Het menselijk lichaam is een teer werktuig en gij vooral, die er het uiterste van vergt, moogt geen enkel radertje, geen enkel veertje laten verroesten!

Maar plotseling hief hij het hoofd op en riep op vrolijke toon, na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld:

— Misschien is hier wel wat op te vinden! Ik heb zeer veel kennissen en daaronder is er wel een, die uw werk tijdelijk zou kunnen overnemen, al voeg ik er dadelijk aan toe, dat hij het zeker niet zo goed zal doen als gij!

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer? riep Irwin verrast.

— Ik ben er van overtuigd! Is het niet zo, mijnheer Brand?

— Gij hebt volkomen gelijk, antwoordde de jongeman glimlachend. Wij zullen wel iemand vinden, die tijdelijk de plaats van mijnheer Irwin wil innemen en zonder dat hij ervoor behoeft te betalen!

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, dat gij zoveel belang stelt in eenvoudige circusartisten en u zoveel moeite voor ons geeft? riep Rita uit.

Raffles maakt een afwerend gebaar:

— Mijn naam doet er niets toe, Miss Rita! zei Raffles op ernstige toon. Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat ik het reeds lange jaren als mijn taak beschouwen te helpen, die hulp en steun behoeven — en misdadigers te straffen — in welken vorm zij zich ook aan mij voordoen! Ik weet dat u dit enigszins zonderling in de oren zal klinken, maar ik kan u daar-

omtrent geen nadere verklaring geven. Ik heb het genoeg mogen smaken, u zoeven een geringe dienst te bewijzen — laat u dat voldoende zijn.

— Noemt gij dat een geringe dienst, mijnheer? riep Rita uit. Als gij niet ter rechter tijd waart komen toesnellen en de bandieten verjaagd had, misschien zouden zij dan wel mijn armen Irwin hebben vermoord.

Bij die gedachte wrong het jonge meisje de handen en knielde opnieuw voor het bed van haar vriend neder.

— Rita heeft gelijk, mijnheer! zei Irwin aangedaan. Gij moogt zeggen, wat gij wilt — gij beiden hebt mij althans het leven gered!

— Laten wij daarover liever niet meer praten! zei Raffles. Vertel mij maar eens iets van het medaillon, tenminste als er geen geheimen aan verbonden zijn, die gij niet aan derden moogt openbaren.

— Volstrekt niet, mijnheer! antwoordde Rita haastig. Gij moogt het gerust weten! Als gij echter een romantisch verhaal verwacht, zal ik u moeten teleurstellen — want ik zelf weet er slechts weinig van! Wat ik er mij van herinneren kan, is het volgende.

De bevallige trapezewerkster was opgestaan en scheen nu even na te denken.

Toen begon zij, met een peinzend gezichtje, wat haar allerliefst stond:

— Mijn herinneringen gaan terug tot een jaar of tien, twaalf wellicht geleden. Ik heb een vage indruk van iets verschrikkelijks, — een huilende wind, jammerende mensen, die als dollen door elkander liepen — een woest geraas, als van 'n ontzettende orkaan, — inktzwarte duisternis — en een oneindige watervlakte met monsterachtige golven...

— Dat lijkt al zeer veel op een schipbreuk! merkte Brand glimlachend op.

— Dat was het ook, mijnheer, maar dat is mij later pas duidelijk geworden! Toen dat alles geschiedde, was ik nog maar een jaar of vier. Dan komt er een grote leegte in mijn herinnering en dan zie ik mij plotseling weer in een eenvoudig vertrek, waar het rook naar teer en vis. De vensters van dat vertrek zagen uit op de eindeloze zee en steeds was het daarginds zomer! Ik herinner mij twee oude, brave mensen, die mij vertroetelden en op schoot namen —

ik herinner mij de houten huizen van een dorp, tegen een heuvel aangebouwd — ik herinner mij de stoffige weg, die naar de stad leidde, welke op een half uur lopens was gelegen.

— En — welke taal spraken die mensen wel? vroeg Raffles.

— Engels, mijnheer!

— Wij zullen dus kunnen aannemen, dat gij spreekt over een vissersdorp in de keerringen! vervolgde Raffles glimlachend.

— Voor een deel is dat zeker waar, mijnheer — de naam van het vissersdorp was Reading, het was gelegen op de westkust van Amerika, dicht bij Los Angeles.

— En zijt gij lang bij die brave mensen gebleven, die u ongetwijfeld hebben opgenomen, nadat gij, wie weet met hoe weinig overlevenden, op hun kust waart aangespoeld? vroeg Raffles.

— Een jaar of vier, vijf, mijnheer! Ik weet, dat ik er op de dorpschool ging en dat de meester zeer over mij tevreden was! Ik had er ook zeer veel vriendjes, o, het leven was daar heerlijk! Maar toen gebeurde er iets vreselijks — mijn oude pleegouders stierven beiden op dezelfde dag en ik bleef geheel alleen achter!

— Toen zal zich zeker direct iemand anders over u ontfermd hebben? vroeg Brand haastig.

— Ontfermen is eigenlijk het woord niet, mijnheer, antwoordde Rita, met een vage glimlach op de lippen. Er waren daar niet veel mensen, die in aanmerking kwamen, om een mond meer te eten te geven en zo werd ik door het gemeentebestuur uitbesteed.

— Juist als Olivier Twist! riep Irwin uit, met een lachje.

— Zo was het! vervolgde Rita. Dat duurde echter maar zeer kort — gelukkig, want mijn stiefouders waren lang niet zo lief voor mij, als het oude visserspaar geweest was.

Zij wierp een schuin blik naar het bed en vervolgde toen op zachte toon, terwijl een zachte blos naar haar wangen opsteeg.

— Te Los Angeles trad juist in die tijd een beroemd reizend circus op, dat van Henry Balthazar. De naam daarvan was reeds tot ons dorp doorgedrongen en sommige gelukkigen hadden daarginds zelfs een

voorstelling kunnen bijwonen. Eens, op een fraaie lentedag, toen ik een eind de weg naar Los Angeles was opgelopen, werd ik aangevallen door 'n grote, zeer woeste hond, die zeker van de ketting was losgebroken. Het dier beet mij erg en werd nog woester door de smaak van het bloed en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als er niet plotseling hulp was komen opdagen. In snellen naderde een jongen ruiter, die op een prachtig melkwit paard gezeten was. Hij had zeker gezien, wat er gebeurde, want hij sprong van het dier, stormde naar mij toe, en greep onversaagd het woedende monster beet.

Het jonge meisje zweeg even, als overweldigd door haar herinneringen, terwijl de blos op haar wangen nog dieper was geworden.

Toen ging zij voort:

— De ruiter was nog zeer jong — nog slechts een knaap en ofschoon de grote hond heel sterk was en ook hem beet, hield hij het dier zolang in de strot, tot de eigenaar kwam opdagen en het monster met een paar vinnige slagen van zijn zweep van ossenhuid tot gehoorzaamheid dwong.

— Ik behoef zeker niet te vragen, wie die jonge held was? vroeg Raffles glimlachend, met een blik naar het bed.

— Het was Irwin, mijnheer, de zoon van de directeur van het circus, die daar toevallig een wandelrit maakte! zei Rita, en haar gezichtje was met innige liefde naar de gewonde gewend.

Toen ging zij voort:

— De rest is zeer spoedig verteld, mijnheer. Irwin haalde mij over om een voorstelling te komen bijwonen en nauwelijks had zijn vader mij gezien, of hij vroeg mij, of ik niet bij zijn troep wou komen!

— Je vergeet te vertellen, meisje, — en misschien weet je het ook wel niet, dat ik mijn vader daartoe met de meeste nadruk had aangespoord, riep Irwin vrolijk uit.

— Dat kan wel zo zijn, hernam het meisje lachend. Hoe het ook zij, ik nam het voorstel aan, alsof ik een groot mens was, ofschoon ik toen pas negen jaar telde en een paar weken later was ik al druk bezig met allerhande oefeningen — ik leerde paardrijden, ik leerde dansen, ik leerde zelfs over het gespannen koord lopen en ten slotte werd ik trapezewerkster. Wij reiden bijna de gehele wereld rond en — en...

— En natuurlijk werden door u de goede hoedanigheden van Irwin Balthazar ge waardeerd! vulde Raffles de zin aan. Ik kan mij dat volkomen voorstellen en even goed kan ik mij indenken, dat mijn jonge vriend Irwin zich daardoor de gelukkigste van alle stervelingen gevoeld! Maar duidt het mij niet ten kwade, de belangrijkheid van dit onderwerp heeft u waarschijnlijk uit het oog doen verliezen, dat ge mij iets zoudt vertellen over dat medaillon!

— Dat is waar ook, mijnheer! Waar zijn mijn gedachten! riep Rita uit. Welnu dan, ik moet dat medaillon hebben omgehad, toen ik uit de golven gered werd. Mijn pleegouders bewaarden het zorgvuldig voor mij en ik mocht het alleen op Zondagen dragen. Nadat ik in het circus kwam, verliet het mij geen ogenblik — tot op deze noodlottige avond! Ik heb steeds begrepen, dat de haarlok van mijn lieve moeder was en men zegt algemeen, dat ik sprekend lijk op het miniatuur-portret, dat zich er in bevindt!

— Had het handelswaarde, denkt u?

— Volstrekt niet, mijnheer! Het was onge-

twijfeld een mooi oud stuk, maar zelfs een oudheidkundige zou er niet meer dan tien of twintig dollars voor gegeven hebben.

— Dan moet ik u zeggen, miss Rita, dat dit medaillon u met 'n zeer bijzondere reden is ontroofd! zei Raffles op ernstige toon.

— Zoudt gij dat waarlijk denken mijnheer? riep Rita op verschrikte toon uit.

— Daaraan valt niet te twifelen, miss Rita! Uw jonge vriend mist geen enkel stuk van waarde en men neemt zelfs de moeite niet, uw handtas op te nemen, waarin de dames toch gemeenlijk haar beurs dragen. Neen, men rukte u aanstonds het medaillon af en om geen kans te lopen, dat de zaak zou mislukken, laat men tegelijk vijf man aanrukken, die uw begeleider onschadelijk moeten maken!

Irwin had zich op zijn elleboog opgericht en keek Raffles met grote ogen aan.

— Nu gij de zaak zo voorstelt, mijnheer, moet ik zeggen, dat gij gelijk hebt! riep hij uit. Maar wat duivel — wat is dan het doel van dit alles?

HOOFDSTUK IV

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Op de vraag van de jonge man werd niet aanstonds geantwoord.

Ieder van de vier aanwezigen in het vertrek scheen een ogenblik na te denken.

Raffles was de eerste, die weer sprak.

— Om uw vraag te kunnen beantwoorden, kan het misschien van nut zijn, dat ge mij eerst uw geschiedenis geheel en al vertelt! Ik zou namelijk wel willen weten, waarom gij beiden thans met een derde man bij Luigi Orlando verbonden zijt, inplaats van met uw eigen troep, die van uw vader door te reizen?

Rita boog het hoofd.

— Dat is een droevige geschiedenis, mijnheer!

— Laat mij dat maar vertellen, meisje, zei Irwin.

De gewonde liet zich op zijn rug vallen, vestigde zijn grote ogen op de zoldering als wilde hij daar de beelden van het verleden te voorschijn toveren en zei toen:

— Ik verbeeld mij altijd, mijnheer, dat er in het leven van mijn vader een duistere macht is geweest, die het er op toelagde hem in het verderf te storten. Ik weet, helaas niet alles, maar dit kan ik u toch wel zeggen, de zaken van mijn vader gingen naar

goed, maar plotseling was het alsof alles hem ging tegenlopen, zijn fraaiste paarden werden ziek, en vele stierven, zijn wilde dieren vermagerden schrikparend, zijn beste artisten verlieten hem, om elders een engagement aan te nemen, eens brak er brand uit, waardoor een groot gedeelte van onze reusachtige tent in vlammen opging, verder ontstond eens een paniek in de circus, doordat een paar wilde dieren op onverklaarbare wijze ontsnapt waren, kortom, binnen korte tijd had er een reeks van rampen plaats, nu eens van zeer ernstige aard, dan weer van geringere omvang, die de ondergang van mijn vader met onverbiddelijke zekerheid na zich sleepten. Mijn lieve moeder — God zegene haar! — deed alles wat zij kon om hem op te beuren, maar een onoverwinnelijke zwaarmoedigheid maakte zich van mijn arme vader meester en dit droeg er natuurlijk niet toe bij, de zaken weder in het goede spoor te brengen! Ik zelf, hoe jong ook, trachtte uit alle macht het gevaar te bezweren — maar het ging niet meer! Mijn vader werd door verdriet verteerd, daar de zaken hoe langer hoe meer achteruit gingen — en ongeveer twee jaar geleden is hij gestorven, betrekkelijk nog jong. Zijn vroeger zo schitterend circus was toen reeds geheel verlopen en gedegradeerd tot een kijkspel van de vijfde rang. Alleen mijn lieve Rita was ons trouw gebleven!

— En, wat deed gij toen? vroeg Raffles, die het verhaal met de grootste aandacht gevolgd had.

— Toen ik de zaak van mijn vader lijkdeerde, bleek dat ik nog juist de eer zou kunnen ophouden, door alle schulden te betalen, nadat er daarna nauwelijks genoeg zou overblijven om mijn lieve moeder althans de eerste tijd voor gebrek te vrijwaren!

— Uw moeder was zeker nog jong? vroeg Raffles, meer onder de indruk van dit verhaal, dan hij wilde laten blijken.

— Toen mijn vader stierf, was zij nog geen veertig jaar, mijnheer! En ook toen nog was zij een zeer knappe vrouw — gij kunt er u zelf van overtuigen. Rita haal het portret eens uit mijn portefeuille!

Het jonge meisje trad op de jas van de jonge man toe, die over een stoel was ge-

hangen en haalde er een rood marokijnse portefeuille uit.

Zij opende deze en nam er een portret uit, hetwelk zij Raffles overhandigde.

Deze bekeek enige ogenblikken de trekken van een zeer bevallige vrouw met een bleek gelaat en grote, donkere ogen en gaf daarop het portret weer terug.

— Uw moeder was een mooie vrouw, mijn vriend en blijkbaar ook een edele vrouw, zei hij zacht. Gij gelijkt op haar!

— Nietwaar, mijnheer! riep Rita uit. Dat heb ik altijd gezegd, maar Irwin sprak het steeds verontwaardigd tegen.

— En wat is er met uw moeder geschied, na de dood van uw vader? vroeg Raffles.

— Mijn vader stierf in Frankrijk, mijnheer. Hij had mijn moeder, die een Italiaanse was, in Napels leren kennen en daar ik haar niet wilde laten delen in mijn zorgen, bewoog ik haar, om een klein huisje te betrekken in een der voorsteden van de stad, die ik zoeven noemde. Daar woont zij nu en zo vaak het circus in de buurt komt, al is het ook op een halve dag sporens, bezoeken Rita en ik mijn moeder!

— En gij zelf?

— Met Rita verbond ik mij bij de troep van Luigi Orlando. Zij als trapezewerkster, ik als parterre-acrobaat aan het drievoudig rek. Spoedig leerden wij daar Juan Costa kennen, die deel had uitgemaakt van een gezelschap zogenaamde hoogrekwerkers. Wij besloten toen een trio te vormen, oefenden vele maanden lang dagelijks en hadden eindelijk voldoende toeren ingestudeerd om te kunnen optreden. Wij oefenden steeds verder en ten slotte mochten wij ons zonder aanmatiging «De vliegende mensen» noemen.

De jonge man had dit alles zeer eenvoudig verteld, maar Raffles en Brand begrepen maar al te goed, welk een wereld van lijden, van hardnekkig doorzetten, van ontbering en van stille heldenmoed achter deze weinige woorden verborgen lag.

Raffles trad op het bed toe en drukte Irwin de hand.

— Gij zijt een flinke jongen en gij hebt u als een man gedragen! Ik hoop innig, dat gij en Rita gelukkig moogt worden — en ik zal er mij over verheugen, als ik daartoe enigszins kan bijdragen! Maar nu is het al zeer laat — het wordt nu hoog tijd, dat gij

rust neemt en dat Rita — want gij zijt nog jong, mijn kind, zo mag ik u nog wel noemen, weer naar haar hotel terugkeert. Mijn vriend zal haar wel vergezellen en zorgen dat zij veilig thuiskomt.

— Ik dank u, mijnheer, zei het jonge meisje.

Daarop trad zij op het bed toe en boog zich over Irwin heen, teneinde hem een kus op het voorhoofd te drukken.

— Morgen vroeg kom ik je weer bezoe- ken!

De man knikte haar met een blik vol liefde toe.

— Dat moogt gij zeker doen, Rita, zei Raffles, maar ik zou u dringend willen verzoeken — aan niemand verstaat ge? — het adres van deze woning te noemen! Ik heb daar mijn bijzondere reden voor en die houdt in zekere zin ook verband met de kwestie van het medaillon.

— Ik beloof het u, mijnheer, zei Rita.

— En dan nog iets! vervolgde Raffles kort. Het is zeer wel mogelijk, ja, het is bijna zeker, dat ge mijn vriend en mij voorlopig niet meer zult terugzien in de gedaante, waaronder gij ons hedennacht hebt leren kennen! Neen, gij hebt mij beloofd niets te vragen! Gij kunt ons vertrouwen, dat verze- ker ik u! Ik wil echter onderzoek doen in de zaak van het medaillon en dat zal niet gaan, tenzij wij ons uiterlijk veranderen! Als gij wilt, kunt gij ons voor detectives houden, zo voegde hij er lachend aan toe.

— Wij voegen ons geheel naar uw wens, mijnheer, hernam Rita. Maar hoe zullen wij u dan als vriend herkennen?

— Op dezelfde wijze als de kindertjes van het lam in de fabel, wij zullen u een wit pootje moeten laten zien! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij stak de hand in zijn vestzakje en haalde er een dun benen fische uit.

Hij brak het met zijn krachtige vingers middendoor, zodat de breuk een onregelmatige lijn vormde en stak Irwin een van de helften toe, terwijl hij de andere weer in zijn zak liet glijden.

— Dat zal wel voldoende zijn! zei hij. Indien zich iemand bij u vervoegt met een halve fische, die nauwkeurig aan uw helft past, dan is alles in orde, al lijkt hij in het geheel niet op mij! Ik blijf hier wachten tot

mijn vriend terugkeert, want gij moogt natuurlijk niet alleen worden gelaten, daar de verbanden van tijd tot tijd vernieuwd moeten worden en ik ook een drank voor u moet gereed maken. Dan blijft mijn vriend bij u waken en ik begeef mij naar mijn woning om enige maatregelen te treffen!

— En de politie, mijnheer — zouden wij de politie niet op de hoogte stellen van de aanranding van deze nacht? vroeg Rita nog. Raffles dacht een ogenblik na.

Toen zei hij:

— Als gij dat doet, zou dit ten gevolge hebben, dat de politie hier zou komen om Irwin te ondervragen — en daardoor zou ik weer genoodzaakt zijn mijn plannen geheel en al te wijzigen! Bovendien vrees ik, dat de politie hier weinig aan kan doen en dat zij er toch niet in zal slagen de bedrivers van de aanslag in handen te krijgen! En dus evenmin het medaillon, waarom het u in hoofdzaak te doen schijnt te zijn!

— Voor mij is het medaillon de hoofdzaak, mijnheer! riep Rita uit.

— Dan zou ik u in overweging willen geven de zaak aan mij over te laten, hernam Raffles. Ik bezit zeer vele hulpmiddelen, die aan de politie onbekend zijn. Beschouw mij als een particuliere detective, die het werkje grotendeels voor zijn vermaak doet en laat er de politie voorlopig maar buiten!

Het meisje aarzelde niet langer, maar stak Raffles de hand toe en zei:

— Wij vertrouwen op u, mijnheer!

— En daaraan doet gij wel, naar ik geloof! Mocht ik niet slagen, dan zal ik het u eerlijk zeggen en dan kan de politie altijd nog in de arm worden genomen!

Nogmaals wierp Rita de gewonde een liefdevolle blik toe en daarop verliet zij het vertrek, door Brand gevolgd, met wie Raffles fluisterend en snel enige woorden had gewisseld.

De Grote Onbekende bleef met Irwin Balthazar alleen.

Zijn eerste werk was de verbanden te vernieuwen en de gewonde een versterkende drank te geven.

Nadat dit gedaan was, zette hij zich naast hem neer en keek hem aandachtig aan.

— Voelt gij behoefte om te slapen? vroeg hij.

— In het minst niet, mijnheer! antwoordde de jonge acrobaat. Integendeel, ik ben klaar wakker. Ik gevoel mij zelfs al heel wat beter en het is mij, alsof ik op zou kunnen staan en lopen!

Raffles hief glimlachend de hand op.

— Daaraan zou ik nog maar niet denken, zei hij. Zo iets komt meer voor bij gewonden. Er zullen nog dagen voorbij gaan, op zijn minst een week, voor gij weer op moogt zitten en een weinig heen en weer lopen. Als gij u echter wel genoeg gevoelt om te spreken, dan had ik gaarne, dat ge mij op enige vragen antwoord zoudt geven.

— Ik verlang niets liever, mijnheer! Vraag slechts en ik zal u naar mijn beste weten antwoorden!

Raffles dacht een ogenblik na en begon toen:

— Gij hebt Rita immers nooit verlaten, sedert zij als kind bij uw ouders kwam?

— Nooit mijnheer!

— Gij weet dus alles, wat er sinds dien met haar gebeurd is?

— Alles!

— Is het u bekend, of er pogingen in het werk zijn gesteld om haar ouders terug te vinden?

— Ik moet bekennen, dat dat niet gebeurd is! Mijn vader was van oordeel, dat dit volkomen nutteloos zou zijn, daar de scheepsramp vijf jaren geleden had plaats gehad en het zo goed als zeker moest worden geacht, dat de ouders van Rita in de golven waren omgekomen.

— Zijn de kleertjes van het kind soms bewaard?

— Ja mijnheer! Zij waren weliswaar zeer gehavend door de golven, maar men kon toch nog duidelijk zien, dat zij van een zeer goede en dure stof waren vervaardigd. De schoentjes waren van het fijnste leder en het hemdje van fraai batist.

— Waar bevinden zich die kleren?

— Rita heeft ze steeds bewaard, zij neemt ze overal mee in haar koffer!

— Waren er geen letters in geborduurd?

— Ja. Een «R» en een «G».

— Dat is althans iets! riep Raffles verheugd uit.

Tot zijn verbazing zag hij echter, dat zijn uitroep geen weerklink vond bij de gewonde, die met gefronste wenkbrauwen voor zich uitstaarde.

— Zoudt gij niet gaarne wenssen, Irwin, dat de ouders van Rita werden teruggevonden? vroeg Raffles.

— Wilt gij dat ik u de waarheid zeg — welnu dan — neen, ik wens dat niet! Het mag hard en zelfzuchtig klinken, maar zo denk ik er over! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik haar innig liefheb en als haar ongetwijfeld rijke ouders plotseling zouden komen opdagen, dan zouden zij haar natuurlijk direct medenemen, wie weet naar een fraai kasteel — en ik, de arme acrobaat, zou terzijde worden geschoven. Ik zou haar verleren — en dat zou ik niet overleven mijnheer!

Raffles knikte enige malen bevestigend.

— Van uw standpunt hebt gij ongetwijfeld gelijk — maar het is zoals ge zelf zegt — daardoor zoudt gij zeer zelfzuchtig handelen! Kunt gij zeggen met hoeveel smartelijk verlangen de ouders van Rita misschien naar hun kind uitzien?

— Maar zij zijn dood! riep de jonge man uit.

— Wie kan dat zeggen! vervolgde Raffles. Moogt gij dan beletten, dat haar toekomst verzekerd wordt en dat zij een opleiding zal ontvangen, die haar waardig is, inplaats van dag en nacht te worden blootgesteld aan de vreselijke gevaren van haar beroep? Als gij vreest, dat haar ouders haar van u zullen afnemen — laat haar dan kiezen en als zij u werkelijk liefheeft, dan zal zij niet aarzen! Zij zal u trouw blijven ondanks alles!

De jonge man had eerst met bleek gelaat toegelusterd, maar thans hief hij het hoofd op en keek Raffles met schitterende ogen aan.

— Geloof gij dat werkelijk, mijnheer? vroeg hij, terwijl hij zijn hand greep.

— Ik ben er van overtuigd! Geld is voor een vrouw niets als de liefde in het spel is!

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer! Zij doen mij meer goed, dan de beste medicijn!

— Maar nu heb ik u nog enkele dingen te vragen! Gij hebt het zoeven gehad over een geheimzinnige invloed op de zaken van uw vader! Het is zeer wel mogelijk, ja, zeker dat zij volstrekt niet in verband staan met de scheepsramp, welke Rita van haar ouders gescheiden heeft, maar als ik een zaak onderzoek, dan heb ik de gewoonte, niets onverschillig voorbij te gaan, wat er mis-

schien toe kan bijdragen de kwestie op te helderen. En daarom — kunt ge mij misschien iets naders omtrent die zaak mededelen?

— Tot mijn spijt niet, mijnheer, of slechts zeer weinig. Ik was nog zeer jong, toen de verschijnselen begonnen, die langzamerhand leidden tot de ondergang, van ons circus en destijds begreep ik er niets van!

— Kan hier misschien persoonlijk wraak in het spel zijn? vroeg Raffles, terwijl hij Irwin aandachtig aankeek.

De gewonde dacht enige ogenblikken ingespannen na en antwoordde toen:

— Ik kan het niet bevestigen en niet ontkennen, mijnheer, want mijn vader was op dit punt zeer gesloten. Maar ik geloof niet dat mijn vader veel vijanden had.

— Nu iets anders — trad uw moeder ook in het circus op?

— Ja, als schoolrijdster!

— Nu, dan heb ik, geloof ik, verder niets te vragen op dit punt! zei Raffles, terwijl hij opstond en met gebogen hoofd de kamer op en neer begon te lopen.

Eindelijk nam hij weer naast het bed plaats en zei:

— Ik zie, dat gij volkomen helder van geest zijt, mijn waarde Irwin! Luister eens goed! Het is duidelijk, dat de overval van hedennacht uitsluitend ten doel heeft gehad zich van het medaillon van Rita meester te maken! Dat wil zeggen, dat dit medaillon voor de rovers van grote waarde moet zijn geweest, anders hadden zij zich zeker niet aan dit nachtelijk avontuur gewaagd. Waar kan nu echter de waarde van dit stuk in schuilen. Intrinsieke waarde heeft het niet, want bij verkoop zou het slechts een som van een paar pond sterling opbrengen! Neen, het heeft alleen waarde — als herinnering, en dan natuurlijk ook — als herkennings-teken.

— Gij stelt de zaak zeer zuiver voor, mijnheer! riep Irwin uit. Zo is 't inderdaad!

— Welnu, als wij dat aannemen, dan kan het ook niet anders of er wordt met behulp van dat medaillon een laaghartige samen-zwering gesmeed.

— Maar welke, mijnheer? Welke? riep Irwin, die zich opnieuw op zijn elleboog had opgericht.

— Dat is juist de vraag, die wij moeten beantwoorden, zei Raffles kalm. Om haar te kunnen beantwoorden, moeten wij een onderzoek instellen en dat zullen wij ook doen!

Raffles hervatte zijn wandeling door het vertrek, met gefronste wenkbrauwen en gebogen hoofd. Hij scheen zijn gehele denkvermogen te concentreren op de zaak, welke thans al zijn aandacht in beslag had genomen. Hij begreep, dat het medaillon een grote rol moest spelen in een intrige, die hij tot iedere prijs wilde oplossen, al wist hij zeer goed, welke grote moeilijkheden hem daarbij zouden wachten.

Er verstreek geruime tijd alvorens Raffles zijn wandeling staakte en zich weer tot de jonge man wendde, die in zijn eigen gedachten verdiept was geweest.

— Er moet hier snel gehandeld worden! Ik zal mij morgen naar het circus begeven en daar verslag uitbrengen van het ongeluk, dat u getroffen heeft, als Rita mij tenminste niet voor is geweest, wat ik niet hoop, want zij zou mij misschien een fraaie rol laten vervullen en daar ben ik niet zeer op gesteld! Het is het beste, dat ik mij zo vroeg mogelijk naar haar hotel zal begeven, ten einde met haar onze gedragslijn vast te stellen. Over het medaillon mag in ieder geval niet gesproken worden, want daardoor zou in de kaart van de rovers gespeeld worden!

— Wij zullen uw raadgevingen volgen, mijnheer, was alles wat Irwin antwoordde.

— Dan is het nu beter, dat gij wat tracht te slapen, zei Raffles. Hier, neem nog eens van uw drankje, blijf zo stil mogelijk op de rug liggen en tracht uw geest met aangename gedachten bezig te houden, — bijvoorbeeld met de kleine Rita.

De jongeman glimlachte, stak Raffles nogmaals de hand toe en sloot vervolgens de ogen.

Blijkbaar had het gesprek hem toch een weinig vermoed.

Vijf minuten later bewees zijn geregelde ademhaling, dat hij in een geruste slaap was gevallen.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Raffles bleef onbewegelijk voor het bed zitten met zijn ogen strak op het bleek gelaat van de gewonde gevestigd.

Een licht gerucht in de hal beneden deed hem het hoofd opheffen, blijkbaar was Brand teruggekeerd.

Inderdaad trad de jonge man een ogenblik later op de punten van zijn voeten het vertrek binnen.

Zijn gelaat had een volkomen verandering ondergaan en geen sterveling zou in hem de vriend van Lord Aberdeen herkend hebben!

Zelfs Raffles had enige moeite hem te herkennen, zo voortreffelijk was de vermomming van zijn trouwe vriend geslaagd.

— Is alles in orde? vroeg hij zacht.

— Alles is gedaan wat je gedaan wilde hebben, Edward! Ik heb Rita gezegd, dat er voor een invaller gezorgd zou worden, die Irwin gedurende enige tijd zou kunnen vervangen en ik heb James gewaarschuwd, dat hij zich gereed moest houden om zich bij Orlando aan te bieden als stalknecht of desnoods als sterke man, ten einde met mij een oogje in het zeil te kunnen houden.

— Zeer weinig! Ik heb wat met Irwin gepraat en zoals je ziet, sluimert hij nu rustig.

— Je gaat dus nu naar de villa?

— Ik bedenk daar, dat het volstrekt niet nodig is mijn jongen. Wij hebben hier immers een gehele, zorgvuldig verborgen kast vol vermommingen en nu James toch reeds op de hoogte is gebracht, zie ik niet in, waarom ik mij hier niet zou vermommen en de nacht doorbrengen!

— Wat denk je van het medaillon, Edward?

— Wel, het is, dunkt mij, zo duidelijk als de dag, dat de rovers van dat stuk van plan zijn het als overtuigingsbewijs te gebruiken!

— Maar als dat waar is, zou je moeten aannemen, dat de ouders van het meisje leven!

— Is dat dan zo onmogelijk?

— Dat is het niet, maar ik ga verder en

zeg, dat ook de rovers moeten weten, dat zij leven!

— Welnu — dan weten zij het! hernam Raffles kalm.

— En hoe zouden zij daar wel achter gekomen zijn, denk je?

— Wel, door een toeval! De wereld wordt voor een groot gedeelte door het toeval geregeerd, vergeet dat niet. In dit geval is het zeer wel mogelijk, dat de bandieten het toeval een handje hebben geholpen! Ik kan je dat nu niet in den brede uiteenzetten — want dat zou te lang duren en de waarheid gebiedt te zeggen, dat ik een weinig slaperig ben geworden! Enige uren nachtrust zullen ons zeker goed doen! Morgen gaan wij vroeg beginnen — en zullen dan eens enige informatiebureaux aflopen!

— Dat is een goed plan. Morgenochtend kunnen wij verder zien! Ik zal mij in de kamer hiernaast ter ruste begeven en de tussendeur openlaten. Je weet, dat ik een hazenslaap heb, en op het eerste gerucht bij de hand zou zijn, om onze jonge vriend te hulp te komen.

— En ik?

— Jij moet de kleine slaapkamer op deze zelfde verdieping maar betrekken. Als ik je nodig heb, zal ik je wekken!

De beide vrienden konden echter een ongestoorde nachtrust genieten, want Irwin bleef rustig doorslapen en was ook niet wakker geworden, toen Raffles, onkenbaar vermomd, met Brand het vertrek zacht binnentraden.

Raffles sloeg de slaper een ogenblik gade en zel toen op zachte toon:

— Maak nu vlug een ontbijt klaar, Charles, dan zullen wij zodra James hier is, Rita gaan opzoeken en al het verdere met haar bespreken.

Brand haastte zich naar de kleine keuken van het huis, waar hij binnen een kwartier, met behulp van de geconserveerde levensmiddelen, die zich in huis bevonden, een dragelijk ontbijt had bereid.

De beide vrienden nuttigden dit in de kamer van de gewonde, bij het opengeschoven raam; terwijl zij nog aan het eten waren, werd Irwin wakker.

Hij richtte zich op zijn elleboog op, blijkbaar verkwikt door de slaap en keek toen stomverwonderd met grote ogen naar de beide vreemdelingen.

Eindelijk kon hij uitbrengen:

— Wie zijt gij beiden en wat komt gij hier doen?

Raffles barstte in een vrolijk gelach uit.

— Ik heb in het geheel het huis niet verlaten, mijn waarde Irwin, zei hij.

Hij stond op en trad op het bed toe.

— Hier is de helft van het fische, zei hij, terwijl hij Irwin het stukje been toestak.

De jonge man taste even onder zijn hoofdkussen, totdat hij de andere helft van het fische gevonden had, zonder evenwel zijn ogen af te wenden van het gelaat van de man, die hij als vreemdeling beschouwde.

Hij voegde de beide helften aaneen en zag, dat zij volkomen aan elkander pasten.

Toen liet hij zich achterover in de kussens vallen als iemand, die door verbazing overmeesterd is en stamelde:

— Gij zijt dus dezelfde, die ons gisteren het leven hebt gered?

— Wij zijn dezelfde, die u in de vorige nacht een kleine dienst op straat hebben kunnen bewijzen, mijn waarde Irwin, antwoordde Raffles, met zijn gewone stem.

— Ik wist niet, dat zo iets mogelijk was, zei Irwin, die nog steeds niet van verbazing bekomen was, Ons circus voert ook wel eens balletten op en dan moeten wij allen ons grimeren. Er zijn er onder ons, die deze kunst voortreffelijk verstaan, maar zij zijn slechts onnozele krukken, bij u vergeleken. Gij hebt geen schmink op uw gelaat, tenminste voor zover ik kan zien en toch is uw tint geheel en al veranderd, men zou zweren, dat uw knevel echt is en ik zou bijna lust hebben eens flink aan uw haar te trekken, om mij ervan te overtuigen, of gij werkelijk een pruik draagt!

— Dat doe ik inderdaad, mijn vriend — maar ik erken, dat zij voortreffelijk is! En nu zullen wij eens zaken doen! Wij beiden verlaten nu het huis, om naar Rita te gaan en laten u aan de hoede van een vertrouwde bediende over, die zo aanstonds hier zal zijn.

Gij kunt hem evenzeer vertrouwen als ons zelve! Tracht echter niet hem uit nieuwsgierigheid uit te horen, want het zou niet baten — gij zoudt u evengoed tot een doofstomme kunnen wenden!

— Daaraan denk ik niet, mijnheer! riep Irwin op verontwaardigde toon. Geloof niet, dat ik uw vertrouwen wil beschamen!

— Uw woord is mij voldoende, zei Raffles, terwijl hij de hand van de jonge man drukte. Als het kan, zullen wij Rita bij u brengen, maar eerst moet de zaak van uw plaatsvervanger geregeld worden, nu gij eenmaal te trots zijt, om u op andere wijze te laten helpen!

— En wie zal die plaatsvervanger zijn?

Raffles maakte glimlachend plaats voor Brand, die achter hem stond en zei:

— Daar staat hij.

Irwin mat de jonge man van het hoofd tot de voeten, alsof hij zijn kracht en lenigheid wilde onderzoeken.

Toen vroeg hij, nadat het onderzoek hem blijkbaar bevredigd had:

— Wie zijt gij, mijnheer?

— Ik had reeds het genoegen vannacht met u kennis te maken, waarde Irwin! antwoordde Brand glimlachend.

— Gij zoudt mij bijna bevreesd maken! riep de jonge acrobaat uit. Nooit zou ik u herkend hebben. Wilt gij eens wat dichterbij komen?

— Met genoegen, antwoordde Brand, terwijl hij tot vlak voor het bed kwam.

Irwin hief zijn arm op en betastte de spieren van Brand, zoals een veekoper het een koe doet, waarop hij zijn zinnen gezet heeft.

Hij kneep hem in de dijen en in de armen en uitte toen een goedkeuring gebrom:

— Taal als caoutchouc en toch weer zo hard als ijzer, zei hij. Ik geloof, dat gij sterk zijt, mijnheer?

— Zeer sterk! antwoordde Raffles inplaats van Brand.

— En — hebt gij meer aan het hoogrek gewerkt?

— Als liefhebber slechts! Maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik het er vrij ver in heb gebracht, antwoordde Brand op bescheiden toon. Ik ben nog niet zolang geleden enige malen in het circus opgetreden! Met enige repetities zal alles wel loslopen!

— Dan dank ik u van harte en ik hoop u naderhand te kunnen tonen, dat gij u diensten niet aan een ondankbare bewijst.

Op dat ogenblik werd er gescheid en Brand ontrok zich aan verdere dankbaarheidsbetuigingen door snel het vertrek te verlaten en de buitendeur te gaan openen, maar niet dan nadat hij een onderzoekende blik door het kleine luikje, terzijde van de deur had geworpen.

Men kan nooit te voorzichtig zijn!

Voor de deur stond een man van reusachtige lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, die hem reeds in menig gevaarvol avontuur onwaarderebare diensten had bewezen.

Brand opende de deur en liet hem binnen.

— Je ben juist op tijd, James, zei de jonge man vriendelijk. Ik zie dat je je trekken een weinig veranderd hebt en dat is goed, want de bureu behoeven je naderhand niet te herkennen!

— Om die reden heb ik ook mijn livree niet willen aantrekken, mijnheer Brand! zei Henderson, terwijl hij achter Charles de trap besteed.

Het volgende ogenblik stonden de mannen in de ziekenkamer.

Irwin wierp Henderson een onderzoekende blik toe en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Wie is deze heer?

— Mijn bediende! En tevens mijn trouwe vriend! Hij zal u gezelschap houden, uw drank toedienen, en u vertroetelen, zoals een moeder het haar kind doet, totdat wij terugkeren!

Een glimlach vloog over het gelaat van de gewonde, bij het horen van deze vergelijking, die ook inderdaad ietwat zonderling klonk, als men de reus beschouwde, die daar zoeven was binnengetrede!

— Als hij uw vriend is, mijnheer, dan is alles in orde! zei hij. Zult gij Rita van mij groeten?

— Ik beloof het u!

De beide vrienden hadden intussen hun jas aangetrokken en hun hoed opgezet.

Zij namen afscheid, na Henderson te hebben gezegd, wat hij te doen had en verlieten het huis langs een tweede uitgang, ten einde de bureu geen gelegenheid te geven tot gebabbel.

Zo spoedig mogelijk riepen zij een auto aan en gaven de chauffeur het adres op van het hotel, waar Rita logeerde met nog enige van haar collega's.

De jonge acrobate ontving de beide mannen in de algemene spreekkamer, waar zich op dat ogenblik niemand bevond.

Op haar knap gezichtje stond verwondering te lezen, toen zij daar twee geheel haar vreemd zijnde mannen tegenover zich zag.

Raffles trad snel op haar toe en zei fluisterend:

— Wij zijn het, Miss Rita, uw vrienden van gisteravond! Gij herkent ons natuurlijk niet?

Rita wierp hem een wantrouwende blik toe.

— Inderdaad mijnheer, ik weet niet wie gij zijt en ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb! Als gij mijn vrienden zijt en nog wel dezelfde die gisteravond met mij in aanraking zijn gekomen, dan zult gij dat moeten bewijzen!

— Niets is gemakkelijker, Miss Rita, hernam Raffles glimlachend.

En nu deelde hij haar tot in de geringste bijzonderheden alles mede, wat er gisteravond gebeurd was, zonder iets over te slaan.

Naarmate hij sprak, klaarde het gelaat van het jonge meisje op en toen hij gereed was riep zij uit:

— Ja, mijnheer Brown, nu weet ik dat gij het moet zijn! Niemand anders zou de zaak zo nauwkeurig kunnen oververtellen! En zeg mij nu eens spoedig, of het wat beter gaat met Irwin!

— Hij heeft een uitstekende nacht doorgebracht en een mijner vertrouwde bedienden heeft nu onze taak overgenomen en verpleegt hem.

Het drietal had plaats genomen in een hoek, dicht bij een der grote ramen, waar men ongestoord kon praten, zonder gevaar te lopen, dat men zou beluisterd worden.

— Wij zullen nu eens de zaken afhandelen, Miss Rita, als gij het goed vindt, begon Raffles. Mijn vriend hier, verzoekt u uw partner te mogen zijn bij uw toeren aan het hoogrek! Laat mij tot uw geruststelling zeggen, dat hij het reeds meermalen gedaan heeft en dat Irwin hem voor deze arbeid zeer wel geschikt achtte! Natuurlijk zoudt gij aanstonds druk moeten oefenen, maar ik ben vast overtuigd, dat gij tevreden over hem zult zijn!

Rita had verbaasd toegelisterd.

Men zou het uw vriend eigenlijk in het geheel niet aanzien, dat hij circusacrobaat is! Hij heeft er in het geheel het type niet van! riep zij uit.

— Het is dan ook mijn gewone beroep niet, Miss Rita, zei Charles vrolijk. Ik doe het meer voor liefhebberij, ziet ge? Ik ben altijd voorman bij het turnen geweest.

— Zijn medewerking zal voor u van des te meer nut zijn, daar het wenselijk is, dat er zich iemand in uw onmiddellijke nabijheid bevindt, die u steeds kan helpen in geval van nood, zei Raffles op ernstige toon.

— Geloof gij dan werkelijk, dat ik nog in gevaar verkeer, mijnheer? vroeg Rita ongerust.

— Daar moet ik voor vrezen! Gij hebt nog enige voorwerpen in uw bezit, kinderkleedjes bijvoorbeeld, die van groot belang zijn voor het vaststellen van uw identiteit en het zou volstrekt niet onmogelijk zijn, dat de schurken een poging ondernemen, om u die afhandig te maken!

De jonge acrobate had verschrikt de kleine en toch zo krachtige handen over de borst gevouwen en keek Raffles nu met grote ogen aan.

— Gij hebt deze kleertjes immers steeds in uw koffer? Ik meen, dat Irwin mij dat heeft verteld.

— Zo is het ook! Zij bevinden zich in mijn koffer, die op mijn logeerkamer staat in dit hotel. De sleutel draag ik steeds bij mij.

— Geef er dan goed acht op, want het zou voor u noodlottig zijn, als u die kleertjes werden ontnomen.

— Geloof gij dat werkelijk, mijnheer?

— Ik ben er zeker van. Ik geloof stellig,

dat uw ouders zeer rijk waren en dat er thans een samenzwering op touw wordt gezet, om u van het zeer grote fortuin dat u misschien wacht te beroven! Gij kijkt mij verbaasd aan, alsof ge u zoiets niet voorstellen kunt, maar toch geloof ik het bij 't goede einde te hebben! Uw ouders zijn wellicht gestorven en hebben een groot fortuin nagelaten, hetgeen door die schurken op een of andere wijze ontdekt is, of — zij leven nog en zoeken naar u!

Rita kon met moeite een luide kreet weerhouden. Zij was zeer bleek geworden en haar ogen schoten nu vol tranen.

— Zou dat waar kunnen zijn, mijnheer? vroeg zij op hese toon. Aan zo iets heb ik nooit durven denken!

— Waarom zou het niet waar kunnen zijn, Miss Rita? Het zij verre van mij dat ik een ijdele hoop zou willen opwekken, maar toch, het is niet volstrekt onmogelijk, dat ook uw ouders uit de schipbreuk gered zijn. Maar daarover willen wij thans niet meer praten, dat alles vormt het onderwerp van mijn onderzoek, dat ik nu aanstonds ga instellen. Maar eerst wil ik u beiden naar het circus vergezellen en onderhandelingen openen met Luigi Orlando in de hoop, dat hij het goedkeurt, dat mijn vriend — noem hem maar Black! — de plaats inneemt van Irwin!

— Als mijnheer Black inderdaad geschikt is, dan zal Orlando zeer verheugd zijn, mijnheer Brown, want ik mag wel zeggen, dat het trio «De vliegende mensen» een der grootste attracties van zijn circus is!

Laat ons dan maar op weg gaan, stelde Brand voor. Ik verheug er mij reeds op weer eens hoog in de lucht aan een trapeze te hangen.

HOOFDSTUK VI.

GEWICHTIGE TIJDINGEN

Een week was verlopen sedert deze gebeurtenissen.

Brand was, na een proef te hebben afgelegd, aanstonds door Orlando geëngageerd tegen het verbazende loon van anderhalf pond sterling per avond!

De waardige circus-directeur was van oordeel, dat hij aan een «amateur» niet meer behoefde te betalen!

Wat Rita betreft, zij was zeer tevreden met haar aanwinst, want de zogenaamde mijnheer Black bleek inderdaad een acro-

baat van de bovenste plank te zijn en die bij haar Irwin slechts zeer weinig ten achter stond.

De derde man van het trio, Juan Costa, een stillzwijgende, donkere Spanjaard, had van de verandering schouderophalend kennis genomen maar wel herhaaldelijk geïnformeerd naar de toestand van zijn collega.

Het was echter zonderling te noemen, dat hij nog geen moeite had gedaan of gevraagd had of hij hem een bezoek kon brengen.

Raffles had de eerste twee of drie voorstellingen bijgewoond, gedreven door een nieuwsgierigheid — en ook een weinig door ongerustheid, die echter spoedig verdween, toen hij bemerkte, met hoeveel onnavolgbare gratie en behendigheid Brand de moeilijkste toeren verrichtte, alsof hij jarenlang niets anders had gedaan.

Hoe gelukkig kon de jongeman zich thans prijzen, dat hij reeds sedert vele jaren lang geen dag had laten voorbijgaan, zonder zich in de grote gymnastiekzaal van de villa duchtig te oefenen!

Iedere keer als hij het circus bezocht, ontdekte Raffles de zonderlinge bezoeker met het magere gelaat en de starende, groenachtige ogen in zijn loge, tot hij op een zekere keer plotseling weg bleef.

Dat gaf een ware opschudding onder het circuspersoneel en de bijgelovigsten vreesden zelfs, dat deze onverwachte afwezigheid ongeluk zou aanbrengen, want reeds jarenlang had dit zonderlinge personage avond aan avond steeds op dezelfde plaats gezeten!

Ook Raffles kwam dit ter ore en hij besloot navraag te doen naar de naam en verblijfplaats van de zonderling.

Het duurde niet lang, of hij had zowel het een als het andere ontdekt.

De man heette Houston Terringham, was zeer rijk en woonde te Londen in een hotel, zoals hij trouwens altijd in een hotel vertoefde!

Het bleek Raffles, dat hij volstrekt niet ziek was, zoals men toch had kunnen geloven, want hij ging geregeid uit en een paar malen had Raffles hem zelfs in Hyde Park ontmoet.

Er moest dus een reden zijn, waarom hij zo plotseling uit het circus wegbleef.

Maar welke kon die reden zijn?

Raffles dacht hier ingespannen over na, totdat het plotseling als een bliksemflits door zijn hersens ging: Die reden kon wel eens geen andere zijn, dan de afwezigheid van Irwin Balthazar!

En hoe langer hij hierover nadacht, hoe meer hij overtuigd was, dat hij goed had geraden!

Terringham kwam steeds even vóór het nummer van de «Vliegende mens» begon en hij verdween dadelijk daarna. Het was dus duidelijk, dat hij uitsluitend om hen kwam.

Nu de jonge acrobaat echter niet meer verscheen, bleek alle aantrekkelijkheid — of wat het dan anders zijn mocht — voor de zonderling verloren te zijn gegaan!

Vruchteloos echter pijnigde Raffles zijn hersens met de vraag, welk verband er dan toch wel kon bestaan tusschen Irwin en de magere man met zijn groene ogen.

Maar ook in ander opzicht had Raffles zijn tijd zo goed mogelijk besteed.

Onvermoebaar en met het geduld van een kat, had hij achtereenvolgens een paar dozijn informatie-bureaux bezocht, steeds onder een of andere vermomming, in de hoop, dat hij daar iets zou vernemen, dat hem op het spoor van het medaillon en van de rovers kon brengen, waar tot dusver waren al zijn pogingen vruchteloos geweest.

Hij dacht er evenwel niet aan de moed op te geven, maar zette integendeel zijn pogingen met onverminderde hardnekkigheid voort.

En tenslotte zou zijn geduld beloond worden!

Het was op de twaalfde dag na de aandrang in de Victoriastraat en Irwin was reeds zover vooruitgegaan, dat hij weer mocht opzitten en zelfs door de kamer mocht heen en weer lopen, steunende op de arm van zijn geliefde, toen Raffles de trap besteeg van een groot huurhuis in het East End, waar verscheidene kantoren waren gevestigd, terwijl er bovendien kamers en ook gehele verdiepingen werden verhuurd.

Op de derde verdieping bevond zich het informatiekantoor van de firma Howard and Young, hetgeen de bezoeker werd aangekondigd door een groot blinkend koperen bord.

dat naast de straatdeur was bevestigd, benevens een groot aantal andere firma naamplaten.

Raffles stond tenslotte stil voor een eikenhouten deur, waarop de naam van de genoemde firma nogmaals voorkwam.

Hij klopte aan en trad een goed gemeubeld kantoor binnen, waar een paar klerken en enige typisten druk aan het werk waren.

Een kantoor jongen stond van 'z stoel op en kwam naar het hekje toe, dat het kantoor in tweeën deelde, om te vragen wat Raffles verlangde.

— Ik zou gaarne de heren Howard and Young gesproken hebben of althans een hunner, vriendje, zei Raffles. Zij zijn toch, hoop ik, op kantoor?

— Ja, mijnheer. Hoe is uw naam?

— Brown! Theobald Brown! Zeg maar, dat ik voor een belangrijke zaak kom!

De jongen verdween door een zijdeur, die met groen laken was gecapitonneerd, ten einde de stemmen van de sprekenden daarbinnen te dempen en kwam spoedig terug, om het hekje voor Raffles te openen.

— Gij treft het, mijnheer! De heren zijn juist vrij op het ogenblik!

— Zoveel te beter!

Even later stond Raffles tegenover de beide firmanten, die wel tweelingsbroers hadden kunnen zijn, want zij waren beiden even spichtig, even kaalhoofdig en even lang.

Zij maakten beiden hetzelfde automatische gebaar, waardoor Raffles tot zitten werd uitgenodigd en vroegen toen, bijna tegelijkertijd:

— Wat is er van uw dienst?

— Dat zal ik u zeggen, mijne heren, antwoordde Raffles. Misschien behoef ik u niet langer dan enkele seconden op te houden, maar misschien ook kan ons gesprek wel langer duren. Dat hangt geheel en al af van het antwoord, hetgeen ge mij zult geven op de volgende vraag: Is hier wellicht enige tijd geleden een heer gekomen, wiens achternaam met een «G» begon, die u opdracht heeft gegeven een onderzoek in te stellen naar de verblijfplaats zijner dochter?

In plaats van te antwoorden, wierpen de beide firmanten elkander over hun bril heen een onderzoekende blik toe.

En daarop draaiden zij beiden, alsof zij het hadden afgesproken, enige tijd ijverig hun duimen over elkaar.

Eindelijk sprak Howard:

— Ik weet werkelijk niet of wij wel gemachtigd zijn, om u op die vraag te antwoorden. Is het niet zo, Young?

— Zo is het, Howard!

Raffles haalde enigszins ongeduldig de schouders op.

— Luister eens, mijne heren! Volgens mijn mening heeft uw opdrachtgever, als hij u inderdaad gevraagd heeft zekere inlichtingen in te winnen, dat niet gedaan met het doel, dat u iedereen, die u mogelijk nader zou kunnen inlichten, af te stoten door een afwijzende houding aan te nemen. Wilt u meer te weten komen van de u opgedragen kwestie, dan moet u de gelegenheid waarnemen die inlichtingen te verkrijgen. Aan de andere kant kan ik mij wel voorstellen, dat gij het liefst het stilzwijgen zoudt willen bewaren, misschien uit vrees, dat ik een stille verklikker van een uwer concurrenten ben, die u geen goede klant wil afnemen!

De beide firmanten antwoordden niet, maar uit hun gelaatsuitdrukking bleek duidelijk dat de opmerking van Raffles doel had getroffen!

De Grote Onbekende stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een kaartje uit, dat hij op de schrijftafel wierp.

Howard nam het op en bestudeerde het nauwkeurig.

Toen vroeg hij:

— Gij zijt dus een detective?

— Dat ben ik, mijnheer, maar ik geef u de verzekering, dat gij volstrekt niets van mij te vrezen hebt, want ik weet wel, dat gij fatsoenlijke lieden zijt, die zich nooit ophouden met kwade praktijken.

Weer ondervroegen de beide firmanten elkaar met en blik, alsof zij er niet geheel en al zeker van waren of deze opmerking ironisch bedoeld was.

Raffles lette hier echter niet op, maar ging voort:

— Ik verzeker u, dat het u geen windeieren zal leggen, als gij mij naar waarheid antwoordt! Ik kan over zeer veel geld beschikken — en ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik op het spoor ben van het jonge meisje in kwestie!

Dadelijk waren Howard and Young nu een en al aandacht.

Hun ogen schitterden achter de brillieglazen.

Howard trok zijn stoel wat naar die van Raffles toe, hoog zich voorover en vroeg :

— Hebt gij de verblijfplaats van Ruth Gulbranson ontdekt ?

Young stootte zijn compagnon snel met de elleboog aan, maar het was te laat en Raffles had goede oren !

Hij deed evenwel, alsof hij volstrekt niet verbaasd was en zei langs zijn neus weg :

— Misschien wel ! Helaas echter, doen er zich omstandigheden voor, waardoor het moeilijk zal vallen het meisje aanstonds in de armen van haar vader te voeren, want hij zal natuurlijk naar bewijsstukken vragen en ik weet niet of het meisje, die bezit ! Wat mijn vraag betreft, daarop behoeft ge mij niet eens meer te antwoorden, want ik weet nu wel zeker, dat mijnheer Gulbranson bij u is geweest.

Voor de derde maal ondervroegen Howard en Young elkander met de ogen.

Toen knikten zij elkander toe en Young zei :

— Ik zie eigenlijk niet goed in, mijnheer, waarom wij er een geheim van zouden maken ; de oude heer Gulbranson is inderdaad hier geweest ! Gij schijnt van de zaak op de hoogte te zijn en wij behoeven dus niet lang te praten ! Jaren geleden is hij met vrouw en kind op zee bijna verongelukt, maar hij heeft nooit de hoop opgegeven, dat zijn dochter Ruth gered was ! Hij heeft gezien, dat zij in een reddingsboot werd getild, juist toen hij op het laatste ogenblik op een viot werd getrokken. Daar hij Engelsman van geboorte is en zich hier metterwoon denkt te vestigen, heeft hij ons, nu zijn dochter als zij ten minste nog leeft, op het punt staat meerderjarig te worden, een opdracht gegeven naar haar te zoeken.

— En hebt gij aan die opdracht gevolg geven, als ik vragen mag ?

— Wij hebben gedaan wat wij konden, mijnheer, maar de aanduidingen waren, helaas, zeer vaag ! Gij moet niet vergeten, dat het kleine meisje pas vier of vijf jaar was, toen de schipbreuk plaats had.

— Maar heeft de vader dan in 't geheel

geen herkenningsteken opgenoemd, vroeg Raffles verwonderd.

— Slechts één ! Er was sprake van een medaillon, waarvan hij ons een nauwkeurige beschrijving gaf, voor zover zijn herinnering hem daarbij niet in de steek liet en daarmede moesten wij het doen !

— Herinnerde hij zich dan niets van de kleertjes van het kind ?

— Ja zeker, maar hij meende, dat deze reeds lang verloren zouden zijn gegaan.

— Zoudt ge mij het adres van mijnheer Gulbranson willen opgeven ?

Young scheen een ogenblik te aarzelen. Toen antwoordde hij :

— Mijnheer Gulbranson heeft Londen reeds weer verlaten, hij vertoeft op het ogenblik in het Zuiden van Frankrijk, tot herstel van zijn gezondheid.

— Ik hoop toch, dat gij de waarheid spreekt ? vroeg Raffles, terwijl hij Young een doordringende blik toewierp. Bedenk dat het een ernstige zaak geldt !

— Ik verzeker u op mijn woord, dat het zo is ! riep Young uit en opdat gij niet zult twifelen, hier is zijn adres !

Hij zocht even in een register, dat op zijn schrijftafel lag en gaf het toen geopend aan Raffles.

Het was zo, daar stond het adres van James Gulbranson genoteerd : «Hotel de l'Esplanade Mentone».

Raffles klapte het register dicht en gaf het weer terug.

— Ik dank u voor dit bewijs van vertrouwen, zei hij en ik verzeker u, dat ik het niet zal beschamen. Ik ben volstrekt niet voornemens u tegen te werken, maar ik zal u integendeel zoveel mogelijk helpen ! Geloof gij, dat de gezondheidstoestand van mijnheer Gulbranson hem zou toestaan, naar Londen te reizen ?

Tegelijkertijd schudden Howard en Young het hoofd.

— Dat geloof ik niet, mijnheer, zei de eerste. Hij was werkelijk ernstig ziek, toen hij hier kwam en hij deelde ons mee, dat de dokter hem had aangeraden zo spoedig hij kon naar het Zuiden te vertrekken ! Wellicht zal zijn toestand daarginds aanmerkelijk verbeteren, maar hij kan nu zeker niet zulk een grote reis ondernemen !

— Dan zullen wij nog wat geduld moeten oefenen, bromde Raffles binnensmonds en in die tijd onze beschermeling goed moeten bewaken, want er zijn kapers op de kust, die tegen niets opzien om te voorkomen, dat vader en dochter weer verenigd worden. Gelukkig hebben de bandieten ook enige tijd nodig, teneinde hun plan voor te bereiden. Wij zullen hen goed in het oog houden — ten minste als zij te achterhalen zijn!

Hij volgde luid de draad van zijn gedachting en vroeg:

— Gij zijt er toch zeker van, dat uw gesprek met mijnheer Gulbranson niet door onbevoegden is gehoord?

— Volmaakt zeker, mijnheer! antwoordde Howard verbaasd. Die deur daarginds is aan twee zijden gecapitonneerd en het is onmogelijk, dat men aan gindse zijde van de wand, dus in ons kantoor, een woord zou kunnen verstaan! Daarmede zijn herhaaldelijk proeven genomen. Men zou al zeer hard moeten praten, ja zelfs moeten schreeuwen, alvorens men hiernaast zou kunnen verstaan wat hier gezegd wordt. En een sleutelgat is er ook niet, zoals gij wel gezien hebben.

Inderdaad, de tussendeur bezat geen slot! Raffles dacht een ogenblik na.

Hij vroeg zich tevergeefs af, hoe het toch mogelijk geweest kon zijn, dat de schurken, die de overval hadden gepleegd, in dit geheim waren doorgedrongen.

Hij dacht hier nog over na, toen een kreet van verwondering en schrik alle drie de mannen het hoofd deed opheffen en elkan- der verbaasd aankijken.

De kreet was buiten het vertrek geslaakt, maar waar?

Hij was zeker niet afkomstig uit het kantoor, waar het personeel gezeten was!

Eensklaps uitte Howard een kreet van verbazing en ontsteltenis en wees met uitpulp- lende ogen en een bleek gelaat, met uitge- strekte vingers naar de muur, ter hoogte

van de schoorsteenmantel.

De beide andere mannen volgden de rich- ting van zijn blik en ook hun verwondering was groot.

Want daar, op ongeveer een meter van de vloer was een gat in het behang ter grootte van een flinke vuist, terwijl het behang zelf om het gat heen op onregelmatige wijze af- gescheurd was!

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij trad op de muur toe en bracht zijn ge- laat voor het gat.

Hij kon nu in een eenvoudig gemeubeld vertrek zien, dat door twee vensters helder verlicht was.

Midden in dat vertrek stond een vrouw van omstreeks zestigjarige leeftijd met een schort voor en een stoffer in de hand.

Zij stond daar zo stil als een beeld en haar ogen waren met een uitdrukking van grote ontsteltenis op het gat gevestigd.

Het was duidelijk, dat zij zelf zoeven dit onheil had aangericht.

— Gij behoeft niet zo te schrikken, juf- frouw, riep Raffles op geruststellende toon. Zeg mij alleen maar even wat er eigenlijk gebeurd is!

De vrouw kwam aarzelend een paar schre- den naderbij en zei toen, terwijl zij haar gelaat tot dicht voor het gat bracht:

— Ik begrijp er niets van, mijnheer! Ik nam hier zoeven stof af en toen ik iets op de grond zag liggen, bukte ik mij om het op te rapen en wilde daarbij met de stoffer tegen het behang leunen, dat in deze kamer direct op de muur is geplakt.

— En toen zijt ge zeker met de stoffer door de muur heengegaan? vroeg Raffles haastig.

— Zo is het, mijnheer! Begrijpt gij er misschien iets van?

— O, ja juffrouw, het is mij zo helder als glas! antwoordde Raffles. Maar daar spre- ken wij aanstonds wel over — ik kom direct bij u!

HOOFDSTUK VII

ER KOMT LICHT IN DE DUISTERNIS

Howard en Young hadden sprakeloos en met open mond naar dit korte gesprek geluisterd.

Maar nu barstte Young jammerend uit :

— Goede hemel, wat moet dat alles betekenen !

— Die vraag vind ik nog al overbodig, mijnheer ! zei Raffles. Het moet natuurlijk betekenen, dat mijn vermoedens juist waren en dat onbevoegden wel degelijk het gesprek tussen u en mijnheer Gulbranson hebben afgeluisterd !

— Maar hoe wist de schurk, die dat deed, dat mijnheer Gulbranson hier zou komen ? riep Howard wanhopig uit.

— Dat wist hij volstrekt niet, mijn waarde heer, hernam Raffles rustig. Het is louter toeval.

Hij was met zijn rug vlak tegen het gat gaan staan, zodat de vrouw in het andere vertrek hem niet zou kunnen verstaan en vervolgde toen op zachte toon :

— Het zal u misschien niet bekend zijn, maar er bestaan hier in Londen dievenbenden, die er specialiteiten op na houden, welke als volgt te werk gaan : Zij huren vlak naast een informatiebureau, liefst naast een, dat grote zaken doet, een woning, breken een gat in de muur, beplakken dat netjes weer met behangselpapier en zijn op die wijze in staat geheimen af te luisteren, die voor hen soms van het grootste gewicht zijn !

— Maar dan zijn wij geruïneerd, mijnheer ! riep Howard uit. Als dit ruchtbaar wordt, kunnen wij onze zaak gerust sluiten !

— Ik verzeker u, dat het niet ruchtbaar zal worden ! Ik beloof u in ieder geval, dat ik er over zal zwijgen, uit erkentelijkheid voor wat gij mij zoeven hebt medegedeeld.

Tegelijk sprongen Howard en Young op en vochten als het ware met elkander om het eerst de hand van Raffles te kunnen grijpen !

Het volgende ogenblik had Raffles het vertrek verlaten.

Hij daalde zo spoedig hij kon de trappen

weer af en belde aan de deur van het aangrenzende huis.

Hij behoefde niet lang te wachten, want blijkbaar had men zijn komst afgewacht en het dienstmeisje naar beneden gezonden.

Raffles trad binnen en werd door de dienende geest in tegenwoordigheid harer meesteres gebracht, die hij zoeven door het gat in de muur reeds gedeeltelijk gezien had en die hem thans in de grootste opwindning wachtte in een klein ontvangkamertje.

— Ik zal maar dadelijk met de deur in huis vallen, juffrouw, zei Raffles. Ik ben van de politie. Neen, gij hoeft niet te schrikken, want ik begrijp zeer goed dat gij met de gehele zaak niets uitstaans hebt ! Beschrijf mij eens gauw de man, die hier kamers bij u gehuurd en gewoond heeft in het vertrek, waar gij u zoeven bevond ! Want ik behoef natuurlijk niet te vragen, of hij nog bij u woont.

— Hij is sedert acht dagen vertrokken, mijnheer. Het was een klein persoon, zwart en ik zou zeggen dat hij een beetje scheel keek, met uw welnemen.

— Had hij geen bijzondere gewoonten ?

— Voor zover ik heb kunnen nagaan, niet ! Hij ging des avonds in een klein café zijn maaltijden gebruiken en hij keerde zelden voor twaalf uur 's nachts terug en vaak ook wel veel later.

— Ontving hij bezoeken ?

— Nu en dan kwam er een vriend voor hem, een kerel als een boom, met een zwart, duister gezicht en die ellendig Engels sprak ! Hij had zo'n uitheemse naam — iets Spaans zou ik zeggen.

— Had die bezoeker een dikke, zwarte knevel en een enigszins scheel oog ? Droeg hij aan de ringvinger van de linkerhand een nagemaakte gouden ring, met een grote groene steen ? Was hij gekleed in een opzichtig geruit colbertcostuum ?

— Maar gij moet hem gekend hebben mijnheer, riep de kamerverhuurster uit. Gij beschrijft hem daar van top tot teen !

— Dan zijn wij al weer een stap verder! bromde Raffles in zichzelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— Spreek met niemand over uw ontdekking, juffrouw, want dat zou u misschien onaangenaamheden brengen. Als gij weet te zwijgen, zodat wij in staat zijn de schurken te vatten, die in uw huis zaken hebben afgeluisterd, die hun niet aangingen, dan zal de politie dit weten!

En met een vriendelijk hoofdknikje verliet Raffles het vertrek, teneinde zich zo spoedig mogelijk naar het huis in de Victoriastreet te begeven.

Hij vond Irwin in de grote tuinkamer, verdiept in de lezing van een boek, maar geheel gekleed en op het punt staande om uit te gaan!

Zodra hij Raffles zag binnenkomen, legde hij het boek weg en liep op hem toe.

— Het verheugt mij, dat gij er zijt, mijnheer, riep hij uit. Stel u toch eens voor, dat uw bediende, de reus, die mij zo trouw heeft opgepast, zijn rol als cipier zo goed heeft willen vervullen, dat hij volstrekt niet wilde toestaan, dat ik uitging. Hij plaatste zich eenvoudig voor de deur en zei, dat ik hem ondersteboven zou moeten lopen, als ik het vertrek wilde verlaten! Gij hadt hem zijn orders gegeven en daar zou hij geen streep van afwijken.

— Dat is juist iets voor James! zei Raffles glimlachend. Gij moet het hem maar niet kwalijk nemen — hij meende tot uw bestwil te handelen. Als ik hem eenmaal een bevel geef, dan volgt hij het ook op, al zou het hem het leven kosten! Gij ziet er overigens veel beter uit; ik sta u dan o o toe, aanstonds een wandeling te maken! Maar daarvoor moet ik toch nog even met u spreken.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, maar ik hoop, dat het niet te lang duurt, want ik wil u wel bekennen, dat ik snak naar de buitenlucht.

— Vertel mij eens iets van die Juan Costa, uw collega. Wat is hij voor een man? Is hij een vriend van u?

— Juan Costa heeft geruime tijd geleden Rita het hof gemaakt, maar zij heeft hem direct te verstaan gegeven, niets van van hem te willen weten en hem afgewezen. Ogenschijnlijk schikte Costa zich in zijn lot. Ik heb echter steeds de indruk gekregen, alsof de vulkaan bij hem niet was

uitgedoofd, maar slechts onder de as voortgloeide.

— Ik vermoedde zo iets, zei Raffles op zachte toon. Dan geef ik u in overweging om zeer voorzichtig te zijn, want ik geloof, dat die Costa in verbinding staat met een of meer leden ener hoogstgevaarlijke bende.

En nu stelde Raffles de jonge acrobaat op de hoogte van hetgeen hij zoeven vernomen had.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, zei de jonge man op zachte, droeve toon:

— Haar vader is dus niet dood! Haar vader is rijk en straks zal hij haar komen opeisen. Ik heb het altijd wel gevreesd.

— En ik zeg u, dat gij niet moogt wanhopen en dat gij Rita niet zo laag moogt schatten, door te menen, dat zij thans afstand van u zou doen!

— Maar ik ben arm en zij zal rijk zijn, mijnheer! riep Irwin uit.

— Wat doet dat er toe, als zij u liefheeft! hernam Raffles met stemverheffing. Wacht rustig af en stel haar op de proef! Het is waar dat vele vrouwen die proef niet zouden doorstaan — maar ik geloof, dat Rita van een ander soort is!

— God zegen u voor die woorden, mijnheer! zei Irwin, terwijl hij Raffles krachtig de hand drukte. Gij bezielt mij met nieuwe hoop! Ik gevoel mij reeds veel sterker nu — ik weet zeker dat ik over een paar dagen weer met mijn oefeningen kan beginnen en de plaats van uw vriend innemen, die mij op zulk een uitstekende wijze schijnt te hebben vervangen. Ik verlang er naar een voorstelling bij te wonen en hem aan het werk te zien!

— Welnu, daar is niets tegen! hernam Raffles glimlachend. Als gij het graag wilt, zullen wij hedenavond de voorstelling bijwonen.

— Ik verlang niets liever, mijnheer!

— En nu moogt gij wel een wandeling gaan maken. Als gij soms in de richting van de circustent gaat, dan wil ik u gaarne vergezellen, als gij 't toestaat, want ik ben bijna zeker, dat ik mijn vriend Black daar zal aantreffen. En Rita zal er ook wel zijn.

— Ik ben ben aanstonds tot uw dienst, mijnheer.

Irwin greep hoed en stok en de beide mannen verlieten het vertrek.

Op de gang liep James als een schildwacht op en neer, onverstoort als altijd.

Raffles legde de hand op zijn schouder en zei lachend:

— Ik onthef je hiermede van je cipersdiensten, James! Je hoeft deze heer niet langer te bewaken, hij is volkomen genezen!

— Daarmede wens ik mijnheer van harte geluk! zei Henderson. Ik hoop, dat hij het mij niet kwalijk zal nemen, dat ik hem een weinig gestreng heb behandeld — maar gij hadt die bevelen gegeven.

— Ik ben er volstrekt niet kwaad om, mijn vriend, zei Irwin lachend, terwijl hij Henderson de hand toestak. Daar hebt ge mijn hand er op!

— Als de vriendschap gesloten is, zullen wij maar op eg gaan, hernam Raffles, James wees zo goed met ons mee te gaan, want ik zal werk voor je hebben.

— Gij kunt over mij beschikken, mijnheer!

De drie mannen verlieten het huis en riepen een auto aan, die hen tot dicht bij de circustent bracht.

Zij stapten uit en liepen op de reusachtige tent toe.

Maar eensklaps greep Raffles Irwin bij de arm en duwde Henderson snel achter een woonwagen, waarin enige leden van het personeel huisden.

— Ziet ge daar dat kleine, zwarte kereltje, die daar met Juan Costa staat te praten? vroeg hij. Hij kijkt een weinig scheel.

Henderson en Irwin knikten zwijgend.

— Dat is de kerel, die het geheim van James Gulbranson heeft afgeluisterd!

— Wat heeft die schurk daar met Costa te bepraten? riep Irwin woedend uit, terwijl hij aanstalten scheen te willen maken, om te voorschijn te treden.

Raffles hield hem bij de arm terug en zei op kalmerende toon:

— Geen overhaasting! Het is duidelijk, dat die twee iets gewichtigs met elkaar te bespreken hebben!

Hij dacht even na en wendde zich toen tot Henderson: James, ik zal van je diensten gebruik moeten maken! Dat mannetje heeft je nog nooit gezien en dat kan ons uitstekend van pas komen! Ga hem na en verlies hem niet uit het oog! Je moet zijn tegenwoordig verblijf zien uit te vinden. Die kerel, of een van zijn medeplichtigen, wat nog waarschijnlijker is, heeft een medaillon

in zijn bezit, dat aan Rita behoort en dat zij tot iedere prijs terug moet hebben! De zaak is dus van groot gewicht! Ik reken op je schranderheid.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer! antwoordde Henderson eenvoudig.

— Je bent nu als werkman gekleed en dat komt ons goed te pas vervolgde Raffles. Ga hem nu na — hij keert op zijn schreden terug.

Inderdaad hadden Costa en de kleine, zwarte man hun gesprek afgebroken en de en de laatste verliet met vlugge schreden het terrein van het circus.

Aanstond volgde Henderson hem op enige afstand.

Op dit ogenblik kwam Brand en Rita uit de hoofdingang van het circus, waar zo juist de repetitie scheen te zijn afgelopen.

Irwin ijde het jonge meisje tegemoet en met een kreet van blijdschap wierpen zij zich in elkanders armen.

Maar daarop hield Irwin het jonge meisje op armslengte van zich af en zei:

— Wat ben je bleek, Rita, is er iets gebeurd, waarvan je geschrokken bent?

— Het is niets, Irwin — ik verzeker het je! zei het jonge meisje, terwijl zij Irwin glimlachend aankeek.

— Je spreekt onwaarheid, Rita! Je bent zeer opgewonden — je heeft! Er is toch niets met Costa?

Het jonge meisje boog het hoofd, zonder te antwoorden, maar een gloeiende bloes steeg in haar wangen op.

— Ik dacht het al! riep Irwin woedend uit. De ellendeling heeft het dus toch weer gewaagd?

— O! het was vreselijk, Irwin. Ik dacht dat hij mij zou aanvliegen! riep Rita uit. Hij smeekte en bad eerst en toen begon hij te dreigen.

Raffles was naderbij getreden!

— Dan heb ik u slechts te herhalen: Neem u voor hem in acht, zei hij nadrukkelijk. Ik geloof dat die Costa een gevaarlijk sujet is en in ieder geval is het nu wel zeker, dat hij in verbinding staat met de Londense onderwereld. Maar kom, laten wij hier niet blijven en liever met een opgewekte maaltijd, bijvoorbeeld in het Carltonhotel, de volkomen genezing van onze jonge vriend vieren! Dat zal uw zinnen verzetten en dat hebt gij allen wel nodig. Wel, Charles, is de

oefening goed gegaan? zo wendde hij zich tot Brand teneinde aan het gesprek een andere wending te geven en de beide jongelieden in de gelegenheid te stellen zich uitsluitend met elkander bezig te houden.

Arm in arm waren Irwin en Rita vooruit gelopen, opgaande in elkanders aanblik en blijkbaar blind voor hetgeen er om hen heen geschiedde.

Raffles en Brand volgden hen, zacht pratend, op de voet.

Dicht bij de uitgang van het grote, omheinde veld, waar het circus was opgetrokken trok Brand Raffles zachtjes aan de mouw.

Met zijn ogen wees hij in de richting van het hek, waar een man met gebogen rug, een geel gelaat en groenachtige ogen op en en neer liep.

Het was de zonderling uit het circus!

Een ogenblik bleef hij stilstaan en wierp Irwin een lange, stekende blik achterna.

HOOFDSTUK VIII

DE ONTKNOPING

Het was omstreeks acht uur in de avond. Het circus was bijna geheel gevuld met een vrolijk publiek.

Raffles en Irwin zaten in een loge, naast de hoofdingang.

Onwillekeurig had de Grote Onbekende bij het binnenkomen een blik geworpen naar de tegenoverliggende loge, waar jaren achtereen de zonderling had gezeten, maar zij was leeg.

Juist was de voorstelling begonnen, toen er een suppoost de loge binnentrad, die Raffles bescheiden op de schouder tikte.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer, maar in de vestibule staat een man, die James zegt te heten en u volstrekt wil spreken.

— Zeg, dat ik aanstonds bij hem kom! zei hij. Laat hem maar even in de koffiekamer, die zal nu wel geheel verlaten zijn!

De suppoost verwijderde zich.

De twee mannen stonden op, verlieten te loge en begaven zich naar de grote koffiekamer, waar zich, behalve een dikke, half slapende juffrouw achter het buffet, slechts één persoon bevond.

Het was Henderson en Raffles schrok.

Men zou hem niet aanstonds herkend hebben!

Zijn ene oog was verbonden; hij had een doek om het voorhoofd en een zijner wangen was met een drietal pleisters bedekt.

Bovendien was zijn linkerpolg in een verband gewikkeld.

— Mijn hemel James, wat is er met je

gebeurd? vroeg Raffles verschrikt, maar op zachte toon.

— O, het heeft niets te betekenen, mijnheer, antwoordde de reus. Gij hadt mij gezegd, het medaillon terug te halen en zij waren met hun achten, dat is alles!

— Maar dat had ik je immers volstrekt niet gezegd, James. Ik had je alleen gezegd, de zwarte man na te gaan!

— Dat is ook zo, mijnheer, — maar toen ik bemerkte, dat het medaillon zich in het bezit van een zijner kornuiten bevond, was ik van oordeel, dat het in een moeite doorging, als ik het maar meteen meenam!

— En zij waren met z'n achten, zegt gij? fluisterde Irwin, die zijn oren niet kon geloven.

— Om u te dienen, mijnheer! antwoordde Henderson eenvoudig. Als het er twee minder waren geweest, zou ik niet zo raar toegetakeld voor u staan. Ik vraag wel ver schoning.

— Vertel ons maar eens gauw, hoe het gegaan is — maar stel eerst het medaillon aan deze heer ter hand — ik ben er zeker van, dat hij brandt van verlangen om het weer in zijn bezit te hebben.

Zonder te spreken, stak Henderson zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een zorgvuldig in papier gewikkeld, klein pakje uit, dat hij aan Irwin overhandigde. Deze maakte het papier los en haalde het medaillon te voorschijn.

Hij bekeek het enige tijd, als zag hij het voor de eerste maal en drukte toen de reus de hand met tranen in de ogen, die hij niet

poogde te verbergen.

— Gij zijt een edel mens — en uw meester waardig! zei hij aangedaan. Ik dank u uit de grond van mijn hart!

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer!

— En nu je verhaal, James! zei Raffles.

— Het is in enkele woorden verteld, mijnheer. Zoals gij weet, ging ik die vent achterna, zonder dat hij mij opmerkte. Hij sprong op een bus en ik volgde zijn voorbeeld. Hij ging bovenop zitten, maar ik bleef binnen, zodat hij mij niet zou kunnen ontsnappen, als hij het voertuig verliet. De bus bleek naar den anderen oever van de Theems te rijden richting Elephant and Castle en de kerel sprong er af, ergens in de buurt van Crossbery Street. Ik volgde hem weer op den voet en zag hoe hij een oud huis binnenging. Zonder mij te bedenken ging ik hem na en hoorde nog juist, hoe hij de trap opklom.

— Stond de straatdeur open? vroeg Raffles die met aandacht luisterde.

— Ja, mijnheer! Het was in een van die volksbuurten, waar de straatdeuren nooit gesloten worden, naar ik geloof — er valt daar toch niets weg te halen! Welnu, ik besteeg op mijn beurt de trap en klom naar boven tot de derde verdieping. Daar stond ik stil op het portaal, want ik hoorde het gerucht van een aantal stemmen, die luid door elkaar spraken. Blijkbaar werd de zwarte kerel door zijn kornuiten verwelkomd. Ik legde mijn oor tegen het sleutelgat en wist binnen vijf minuten wat ik weten wilde. Zij spraken over miss Rita en over het medaillon. En het moest zich in handen van een der schobbejakken bevinden, want zij maakten er allerlei opmerkingen over!

— En toen ben je zeker binnentreden om je ervan te overtuigen, dat je goed gehoord had? vroeg Raffles glimlachend.

— Zo is het, mijnheer! Het binnentreden ging echter wat lastig, want de deur bleek gesloten te zijn! Er bleef mij dus niets anders over dan mijn schouder tegen het vermolde hout te zetten en even te duwen. Het was kinderwerk, mijnheer! De deur sprong open, alsof zij van bordoepster was geweest! Ik wilde wel, dat ik u de gezichten van die troep schurken kon herhalven, toen ik zo eensklaps voor hun neus stond! Het was net als in de bioscoop! Een kunnar had het medaillon in zijn handen

en wilde het snel wegstoppen — maar ik was hem gelukkig vóór! Ik sprong op de kerel toe, gaf hem een stootje tegen de kn, zodat hij over de vloer rolde en greep het medaillon. En toen volgde er natuurlijk een kleine vechtpartij, want de schavuiten wilden het medaillon met alle geweld terug hebben. Zij smeten mij met alles naar het hoofd wat onder hun handen kwam — met stoelen, bierflessen en zo meer!

Toen probeerden zij het eens met hun messen, maar dat leverde ook al niet veel op. Ik had er al dadelijk twee buiten gevecht gesteld, door ze op mijn manier met de koppen tegen elkander te kwakken en toen nog eens twee met een kinslag, waarover ik zelf nog al tevreden was. Kort en goed, — ik wist ten slotte toch weer de deur te bereiken — al was het dan ook een weinig gehavend. Ik prong in de eerste de beste auto, heb mezelf eerst zo goed en kwaad als 't ging, wat verbonden — en daar ben ik!

— Ja — daar zijt ge en gij hebt een daad verricht, waarvan gij zelf de edelmoe-digheid niet schijnt te beseffen! riep Irwin uit, terwijl hij nogmaals de hand van de brave reus greep en die drukte alsof hij haar wilde verbrijzelen.

— Ik ben tevreden over je, James! En ga nu spoedig naar huis, ten einde wat rust te nemen! Ik heb je diensten misschien spoedig weer nodig, spoediger dan je denkt!

— Steeds tot uw dienst, mijnheer! zei Henderson.

En het volgende ogenblik had hij de koffiekamer verlaten, nog vóór Irwin hem opnieuw zijn dankbaarheid had kunnen betuigen.

De beide mannen gingen hun plaats weer opzoeken, nadat Irwin het medaillon zorgvuldig had weggeborgen.

Hij wilde het goede nieuws thans nog niet mededelen aan zijn jonge vriendin, uit vrees dat het haar zenuwachtig zou maken, hetgeen haar daarboven in de lucht noodlottig zou kunnen worden.

Het duurde niet lang, of de pauze brak aan en de stalknechts, geholpen door enige piqueurs, begonnen het grote net te spannen.

Irwin had zich verontschuldigd met een jongensachtig, blozend gelaat en had zich naar de stallen begeven, ten einde daar enige woorden met Rita te wisselen.

Hij had nauwelijks de loge verlaten of Raffles keek verbaasd op — aan de overzijde van de grote ingang was een man de geheel verlaten loge binnengetreden.

Het was Houston Ferringham, de man met het bleke vossengelaat.

Aanstond begreep Raffles de reden van zijn komst: Hij had, die middag, in de buurt van het circus dwalende, Irwin Balthazar gezien en verkeerde nu in de overtuiging, dat de jonge man die avond weer zou optreden.

Maar wat kon het dan toch wel zijn, dat hem met zoveel onweerstaanbare macht naar het circus scheen te trekken, als de jonge man daar zijn levensgevaarlijke toeren verrichtte?

Raffles dacht hier nog over na, toe Irwin weer binnentrad met een glans van vreugde op zijn gelaat.

Het circus was nu tamelijk donker gemaakt en de man aan de overzijde scheen in het geheel geen acht te slaan op zijn omgeving.

— Ik had moeite over het medaillon te zwijgen, mijnheer — maar ik heb het toch gelukkig over mij kunnen krijgen! zei Irwin fluisterend.

— Daaraan hebt gij goed gedaan, Irwin, want het bericht zou Rita zeker te zeer geschokt hebben — en zij moet al haar zenuwen wel onder bedwang hebben.

Daar klonk een alspende wals — het circus werd eensklaps helder verlicht — de gordijnen weken vaneen en Rita, Juan Costa en Charles Brand traden te voorschijn.

Vlug als katten klauterden zij tegen de ladders op, bereikten zo het net en grepen ieder een van de drie dikke touwen, die hoog boven in de nok van het circus aan de kleine platformen waren bevestigd.

Irwin volgde met de blik 't bevallige figuurtje van het jonge meisje, dat hem tersluiks een kushand had toegeworpen en boog zich toen naar Raffles over:

— Men zou er 'n eed op kunnen doen, dat uw vriend jarenlang in ons vak is geweest! zei hij, niet zonder een klank van lichte jaloezie in zijn stem.

— Het is een feit, dat hij een der beste turners der wereld en de beste amateur-acrobaat van Londen misschien wel van geheel Engeland is! zei Raffles, die eveneens het drietal met de ogen gevolgd had.

De acrobaten hadden thans de kleine stellage bereikt, die slechts door enige dunne staaldraden op hun plaats werden gehouden.

De «vanger» zat reeds op zijn trapeze en het kwam Raffles voor, dat Juan Costa die avond zeer L.cek zag.

Brand en Rita, in lichtpaars tricot gekleed, stonden naast elkaar op het wankele plankier.

Zij bogen bevallig naar alle kanten, wreven hun handen droog aan de zakdoek met hars — en daarop namen de toeren een aanvang.

Charles Brand greep de trapeze en terwijl de «vanger» zijn eigen zwevend rek, waaraan hij zich met de hielen had opgehangen, in gang bracht, berekende hij nauwkeurig zijn sprong en wierp zich toen in de ruimte.

Hangend aan de trapeze, beschreef hij een grote boog, liet toen los, greep de handen van Juan Costa, die reeds naar hem waren uitgestoken, slingerde zo tweemaal heen en weer en vatte toen opnieuw zijn eigen trapeze, toen deze weer in zijn bereik was.

Hij zweefde naar het plankier terug en greep de staaltros, waaraan het was opgehangen.

Maar eensklaps ging er onder het duizendkoppige publiek een kreet van ontzetting op...

Met een luid gekraak kwam het gehele met ijzer versterkte plankier naar beneden.

Op het uiterste ogenblik had Brand met de rechterhand de staaltros gegrepen en gedreven door de zicht naar zelfbehoud had Rita zich aan hem vastgeklemd.

Zij was echter langs zijn lichaam en benen afgegleden en hield zich nu krampachtig met beide handen aan een zijner enkels vastgeklampt.

Een luid gegil steeg allerwege op, toen men daar de beide jongelieden op vijftig of zestig meter afstand van de arena, in de lucht zag zweven, als het ware opgehangen aan de rechtervuist van Brand, die de staaltros zeker onmogelijkheid lang zou kunnen vasthouden.

Zij konden zich niet laten vallen, want het net reikte niet zover.

Zij bevonden zich juist boven de eerste loges en zouden onherroepelijk te pletter gevallen zijn!

Raffles en Irwin waren opgestaan en staarden met doodsbleek gelaat naar boven.

Juan Costa scheen versuft van schrik te zijn en zat met doodsbleek gelaat op zijn trapeze. Zij begrepen, dat hier niet langer geaarzeld kon worden en het was alsof zij elkander begrepen, toen zij een snelle blik met elkander gewisseld hadden.

Zij klommen over de rand van de loge, snelden dwars door de arena, waar verscheidene artisten en piqueurs radeloos dooreenliepen, klommen vliegensvlug de ladder op en met ongelooflijke snelheid in het touw, dat naar de standplaats van de «vanger» leidde.

— Verlaat uw trapezel beval Raffles op strenge toon, zodra hij vaste voet op het kleine platform had gekregen.

Een ogenblik scheen Costa te aarzelen, terwijl hij een blik vol haat op Irwin wierp, maar toen gehoorzaamde hij en liet zich langs de touwen in het net glijden.

De trapeze, welke Brand gebruikt had, slingerde nog steeds regelmatig heen en weer.

Raffles trok zich aan zijn knieën aan het zwevende rek op, greep Irwin bij de enkels en het volgende ogenblik zweefden zij door de ruimte— Irwin greep het rek en slingerde zich naar de overzijde, zo hard hij kon schreeuwend:

— Geef acht! Houdt u nog even vast!

Hij gaf de heen en weer slingerde trapeze steeds groter vaart — totdat hij ten slotte Rita bijna kon aanraken — toen klemde hij zich op zijn beurt met de knieën aan de restok vast - slingerde nog eenmaal terug — en omvatte Rita met beide armen. Juist boven het midden van het net liet hij haar vallen, om even later hetzelfde te doen met Charles, wiens krachten blijkbaar waren uitgeput.

Bijna bewusteloos van de doorgestane angst, sleepten de beide jongelieden zich over het net voort en lieten zicht van de ladders glijden maar in het circus ging een kreet van opluchting op, een ogenblik later gevolgd door een uitbundig gejuich ter ere van de koene redders.

Raffles en Irwin lieten zich weer langs het klimtouw zakken en hadden zich spoedig bij Rita en Brand gevoegd, die in de artistenfoyer waren gebracht, waar zij omringd werden door een kakelende troep collega's.

Gelukkig was het jonge meisje volstrekt niet gedeerd, maar Charles vertoonde in de palm van zijn rechterhand een diepe, bloedige spoor, die er door de staaltros in gesneden was.

Enkele seconden later lagen Irwin en Rita in elkanders armen.

Maar plotseling trad de directeur Orlando met bleek gelaat binnen en scheen met de ogen naar iemand te zoeken.

Toen ging hij op Irwin toe en zei:

— Ik dank je voor wat je gedaan hebt, Balthazar, maar daarvoor kom ik nu niet hier. Hiernaast in de kleedkamer ligt een stervende, die naar je vraagt.

— Een stervende? riep Irwin verschrikt. Wie is dat dan?

— Houston Ferringham! Hij heeft het ijzeren platform op het hoofd gekregen en de dokter, die ik uit het publiek heb laten halen, zegt dat hij nog slechts weinige ogenblikken te leven heeft — de zonderling zat juist onder de plek, waar het platform was opgehangen.

— Ik kom aanstonds! antwoordde Irwin, maar zeg mij eerst, hoe dit ongeluk geschied is!

— Een laaghartige schurkenstreek! zei de directeur kortaf. Costa heeft al bekend — hij was in het complot! Zij wilden Rita van het leven beroven, want zij schijnt te veel te zijn bij de uitvoering van een plan, dat ik nog niet goed begrepen heb!

— Ik begrijp het zoveel te beter, mijnheer! liet nu Raffles zich horen. En ik zal er voor zorgen, dat de daders naar behoren gestraft worden! Sta mij toe, dat ik mijn jonge vriend Irwin vergezel, want hij is nog wat zwak en dit ongeval heeft hem sterk aangegrepen!

De twee mannen verlieten snel de foyer en begaven zich naar de kleedkamer, welke Irwin vroeger in gebruik had gehad.

Daar lag Houston Ferringham, de zonderling, op een rustbed uitgestrekt, bleek als de dood en met gesloten ogen.

Naast hem stonden twee mannen.

De een was een bekend geneesheer en de ander maakte zich in enige woorden bekend als de notaris van Ferringham, die zoeven op verlangen van zijn principaal met een snelle auto van zijn woning was gehaald, die zich op slechts weinige minuten lopens afstand bevond.

Op het geluid van de naderende voetstap-
pen sloeg Ferringham de ogen op en wenk-
te Irwin, zo dicht mogelijk bij hem te ko-
men.

Toen begon hij met zwakke stem:

— Irwin Balthazar, luister naar wat een
stervende te biechten heeft! Je hebt steeds
gedacht, dat ik een gek was, omdat ik altijd
met het circus meereisde — en misschien was
ik dat wel! Ik was gek van wraakzucht. —
Ja, van wraakzucht, Irwin Balthazar! Ik
heb geen voorstelling overgeslagen, omdat
een ziekelijke hoop in mij levendig was —
dat je op een avond naar omlaag zoudt stor-
ten en verpletterd zoudt worden opgenomen!
Je siddert? Je verbleekt? Ha, ha! — ik heb
ook gesidderd, ik heb ook verbleekt, maar
niet uit vrees voor de dood! Maar laat ik
het kort maken, want ik voel dat mijn einde
nadert!

Hij wreef zich met moeite even over het
klamme voorhoofd, voor de helft door een
verband gedekt en vervolgde toen:

— Ik had je moeder lief, Irwin, tot waan-
zins toe! Ik had voor haar willen sterven,
maar zij achtte mij niet hoger dan het stof
onder de hoeven van haar paard. Zij ver-
achtte mij en liet het mij duidelijk blijken
— en eens — het is vreselijk om het te her-
denken — eens sloeg zij mij met haar kar-
wats in het gelaat in tegenwoordig-
heid van clowns en potsenmakers, die
mij uitlachten! Toen heb ik een vreselijke
wraak gezworen — en ik heb mijn eed ge-
houden! Ik was rijk — ik heb uw vader ten
gronde gericht — langzaam maar zeker!
Misschien heb ik er toe bijgedragen, dat uw
moeder jong stierf en toch was mijn wraak-
zucht niet bevredigd! Ik heb ook u willen
zien sterven — maar het lot heeft het an-
ders gewild! En nu — nu gevoel ik, dat ik
een ellendeling, een onmens ben geweest,
dat ik mijn leven moedwillig bedorven heb

en geofferd aan lage wraakgevoelens. Ik
weet, dat ik niet alles kan goedmaken —
maar voor een deel kan ik dat wel: Ik heb
zoeven aan mijn notaris, in tegenwoordig-
heid van getuigen, opgedragen mijn testa-
ment in uw voordeel te veranderen — gij zijt
mijn universele erfgenaam! Zeg mij, dat
het geld aanneemt — en dat ge mij vergeeft!
Bedenk, dat ik anders niet rustig zal kunnen
sterven!

Irwin had doodsbлек toegeluisterd.

Er scheen in zijn borst een zware strijd
gestreden te worden.

Als hij het fortuin aannam, was hij de
gelijke van Rita — was zijn geluk verzekerd!
En toch aarzelde hij!

— Luister op uw beurt naar mij, Houston
Ferringham! Gij hebt het leven van mijn
vader vergiftigd en hem tot wanhoop ge-
dreven. Gij hebt mijn lieve moeder die ik
aanbad vroeg ten grave doen dalen. Gij hebt
mijn eigen jeugd versomberd — en zelfs heb
ge mijn dood gewild! — Maar toch — hier
aan uw sterfbed, wil ik u dat vergeven! Maar
geld van u aannemen, — van de man, die
mijn ouders gedood heeft, na ze tot de be-
delstaf te hebben gebracht — dat nooit!

Ferringham scheen nog iets te willen zeg-
gen. Hij hief zich met de uiterste krachts-
inspanning overeind, strekte de armen uit —
slaakte een rauwe kreet, — viel weer ach-
terover en was niet meer.....

Raffles, die bescheiden op de achtergrond
was getreden, sloeg de arm om de schouders
van de jonge acrobaat en zei fluisterend,
terwijl hij hem het vertrek uitleidde:

— Gij hebt goed gehandeld! Een edelman
zou niet anders gedaan hebben! Ik ben er
zeker van, dat gij er voor beloond zult wor-
den! Morgen vertrekken wij naar Mentone
— naar de vader van Rita! En ik weet ze-
ker, dat hij er een eer in zal stellen, u de
Land van zijn dochter te geven!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Verstoorde Feest

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Portuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
- IN VOORBEREIDING :**
73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud

